



Eugenia  
Busuioceanu

# Întâlnire la metrou

piesă în două părți  
și un epilog

## *Personajele*

**VIRGIL OANCEA**  
**VALERIA OANCEA**, soția lui  
**ALEXANDRU OANCEA**, fiul lor  
**ANCA COSTINIU**  
**ANGELA COSTINIU**, mama Ancăi  
**LAURENȚIU LOVIN**  
**MĂDĂLINA LOVIN**, fiica lui  
**VICTOR**, prietenul Ancăi  
**PAMFIL IEREMIA**  
**REPORTERUL**

## PARTEA I

### Tabloul 1

Locuința familiei Oancea : un hol-sufragerie în care se află o masă cu scaune, fotolii, o bibliotecă. Pe un perete, diplomele de inventator și inovator ale lui Virgil Oancea. Seara de Anul nou ; Alexandru împodobește bradul, în timp ce Anca, ajutată de Victor, pune masa. Muzică la casetofon. Atmosferă sărbătorească, firească într-o asemenea seară.

ALEXANDRU (Ancăi) : Ce zici, e O.K. ?  
 ANCA : Din moment ce-l împodobești tu, cum ar putea fi altfel ?  
 ALEXANDRU : Așa m-am născut eu : cu un pronunțat simț al esteticului.  
 ANCA : Și cu un pronunțat gust al lăudăroșeniei.  
 ALEXANDRU : Asta nu-i adevărat ! La treabă, cel puțin, nu mă laud nicio dată. Alții mă laudă...  
 ANCA : Și-ți face plăcere...  
 ALEXANDRU : Bineînțeles ! Auzi vorbă ! Cine nu s-ar bucura, mai ales când merită laudele ? Și pe tine te laudă lumea. Și sînt sigur că te bucuri, Cu discreție, ce-i drept.  
 VICTOR : Cu discreție ?  
 ALEXANDRU : Cu atîta discreție, că unora le îngheață feliicitările pe buze...  
 VICTOR (rîzînd) : Chiar așa, Anca ?  
 ALEXANDRU : Da. Se tem oamenii să n-o supere... Cu ea e greu să ghicești cînd e cu adevărat mulțumită...  
 ANCA : Exagerezi ! Și-apoi, știi bine că nu toți oamenii sînt sinceri. Unii te lînguesc ca să-ți facă plăcere, după care, la prima greșeală, te așteaptă la cotitură...  
 ALEXANDRU : Neîncrederea asta în oameni nu-i bună.  
 ANCA : N-o fi. Dar nu pot să uit că tatei i-a fost fatală încrederea lui totală și necondiționată în oameni.  
 ALEXANDRU (după un schimb de priviri cu Victor) : Atunci a fost de vină un singur om.  
 ANCA : Te poate distruge și-un singur om, dacă are putere...  
 VICTOR : Zău, Anca ! Te-am rugat de-atîtea ori...  
 ANCA : Ce ? Să uit ?  
 VICTOR : Te chinulești singură. Au trecut atîția ani...  
 ANCA : Pentru mine, imaginea tatei a rămas la fel de vie... Iar ție, Victore, ți-am mai spus : dacă suferința asta a mea te sfîcie, de ce nu te ții deoparte ?  
 VICTOR : Pentru că te iubesc. Iar suferința asta nu-i numai a ta. Știi că ți-am fost mereu alături.  
 ALEXANDRU : Ce-i asta, fraților ? Da-ți-o încolo ! Măcar în seara de Anul nou să fie liniște. Iar pe tine chiar vroiam să te rog : încercă să nu-i amîntești atît de des tatei de nenea Adrian. A ținut la el ca la un frate, și de fiecare dată se emoționează.  
 ANCA : Nu-ți face griji ! Pe părintii tăi n-am să-l supăr nicio dată... Le datorez totul. Și am să le flu întodeauna recunoscătoare.  
 ALEXANDRU : Nu recunoștința așteaptă ei de la tine ! Te iubesc ca pe propria lor fiică. Și nu doresc altceva decît să te vadă fericită.

ANCA : Chiar sînt. Munca îmi dă destule satisfacții.  
 VICTOR : Dar fericirea nu-i făcută numai din muncă. Mai există și viața personală...  
 ANCA (zîmbind) : Să mă mărit, așa-i ? Asta înțelegi tu prin viață personală.  
 VICTOR : Ei, da. Asta înțeleg... Iar de sentimentele mele te-ai convins, cred.  
 ALEXANDRU : Chiar așa ! De ce nu te măriți tu cu Victor ? Ar fi mișto, pe cuvîntul meu !  
 ANCA (rîde) : Vrei să scapi de mine ?  
 ALEXANDRU : Nu vorbi prostii ! Dar, oricum, înaintea ta nu mă pot însura. Așa-i regula : mai întii sora mai mare.  
 ANCA : Sînt mai mare doar cu cinci luni. Și să nu fii șmecher ! Vrei să spui că din cauza mea nu te-ai însurat încă ? Dar mireasa ți-ai găsit-o ?  
 ALEXANDRU : Încă nu. Și chiar dacă aș fi găsit-o, cu siguranță că tata, dar mai cu seamă mama, nu mi-ar da voie să mă însor înaintea ta.  
 ANCA : Știi ce ? Găsește-ți tu fata, că mai vedem noi...  
 ALEXANDRU (privindu-l cu țîlc pe Victor) : În cazul ăsta mă pun pe treabă, să știi. Încep s-o caut chiar din seara asta.  
 ANCA : Zău ? Și-ncotro o iei ?  
 ALEXANDRU : Spre Dan. M-a chemat să fac revelionul la el. Din cite am înțeles, vin o droaie de fete „clasa I“ Găsesc eu una.  
 ANCA : Chiar așa de repede ?  
 ALEXANDRU : Da. Și mîine de dimineață v-o prezint. Venim cu sorcova, după datină. (Se aude soneria. Ancăi.) Mai aștepti pe cineva ?  
 ANCA : Eu, nu. Poate pe tine te caută vreo fată.  
 VICTOR : O fi tocmai mireasa.  
 ANCA : A aflat că vrei să te însori... și...  
 ALEXANDRU (amuzat) : Cum naiba a și aflat... ?  
 VICTOR : Prin telepatie. Și, ca să nu i-o ia alta înainte, s-a și prezentat.  
 ALEXANDRU (prins în joc) : Mai știi ?! (Se duce și deschide ușa. Apare Mădălina, o fată frumoasă, elegantă.)  
 MĂDĂLINA : Bună seara !  
 ALEXANDRU (intimidat) : Bună seara !  
 MĂDĂLINA : Sper că n-am greșit adresa. Aici locuiește familia Oancea ?  
 ALEXANDRU : Aici. Poftiți !  
 MĂDĂLINA : Scuzați-mă că vă deranjez tocmai în seara de Anul nou...  
 ALEXANDRU : Dimpotrivă... Vă așteptam.  
 MĂDĂLINA (surprinsă) : Pe mine ?  
 ALEXANDRU : Simbolic, ca să zic așa. Probabil sînteți solul Noului an. Și dacă și Noul an va fi tot atît de frumos ca solul trimis...  
 MĂDĂLINA (zîmbind) : Nu sînt solul Noului an, ci o pămînteană obișnuită.

și-i caut pe soții Oancea.  
**ALEXANDRU** : Sint părinții mei.  
**MĂDĂLINA** : Le-am adus o scrisoare pe care trebuie să le-o înmînez personal. Dacă se poate...  
**ALEXANDRU** : Sigur că se poate. Dar acum nu sint acasă. S-au dus la o mătușă, să-i ureze „La mulți ani !” Nu are telefon și...  
**MĂDĂLINA** : Atunci am să vin altă dată. (*Schițează gestul de a pleca.*)  
**ALEXANDRU** (*dornic s-o rețină*) : Vă rog, nu plecați ! (*Uitîndu-se la ceas.*) E timpul să se întoarcă și ei. Scoateți-vă haina... (*O ajută, apoi face prezentările.*) Ea e Anca, sora mea de suflet. (*Anca dă mina cu Mădălina.*) Iar el, Victor. (*Dau mina și ei.*) Dar, vă rog, luați loc ! (*Scurtă pauză. Conversația se înnoadă greu. Se studiază reciproc.*) E frig, așa-i ?  
**MĂDĂLINA** : Da... E cîm frig...  
**ALEXANDRU** (*grijuliu*) : Ar fi bine să veniți lîngă calorifer...  
**MĂDĂLINA** : Mulțumesc ! stau bine.  
**ANCA** : N-ar strica să beți ceva, să vă încălziți.  
**ALEXANDRU** : Bună idee ! Ce preferați ? O vodcă, un coniac ?  
**MĂDĂLINA** : Un pic de vodcă. Nu ca să mă încălzesc, cît mai degrabă ca să-mi schimb starea de spirit...  
**ALEXANDRU** (*tatonînd*) : S-a întîmplat ceva ?  
**MĂDĂLINA** : Am un necaz. O problemă de familie... (*Stăpînindu-se.*) Sper însă să se rezolve...  
**ALEXANDRU** (*turnînd vodcă în pahare*) : Sigur ! Oamenii frumoși n-ar trebui să fie niciodată necăjiți. (*Ridicînd paharul.*) Noul an să vă aducă numai bucurii !  
**ANCA** (*clocnînd și ea*) : Și eu vă doresc : „La mulți ani !” Sănătate !  
**VICTOR** : Iar eu — un an plin de satisfactii, fără supărări.  
**ALEXANDRU** : „Cele bune să se-adune, cele rele să se spele !” (*Atmosfera s-a mai încălzit, totuși stînghereala persistă.*)  
**ANCA** (*Mădălinei*) : Sînteți studentă ?  
**MĂDĂLINA** : Nu mai sint. Am terminat anul acesta Facultatea de construcții industriale și civile.  
**ALEXANDRU** : Ce coincidență ! Sîntem colegi. Am urmat aceeași facultate, dar am absolvit de patru ani. Tocmai cînd dădeai dumneavoastră admiterea.  
**ANCA** : Și unde ați fost repartizată ?  
**MĂDĂLINA** : Unde am fost repartizată, nu mai are importanță. Lucrez la centrală.  
**ALEXANDRU** : Și vă place ?  
**MĂDĂLINA** : Nu prea. Dar ai mei, tata mai cu seamă, au ținut să rămîn în

București.  
**ALEXANDRU** : Veniți la noi, la metrou. E O.K. !, pe cuvîntul meu...  
**ANCA** (*zîmbînd*) : El e șeful brigăzii de tineret. Vă angajează imediat.  
**ALEXANDRU** : Nu-i vorba numai de mine. Și tata lucrează tot la metrou. E maistru.  
**MĂDĂLINA** : Și, după diplomele pe care le văd, și-un mare inventator.  
**ANCA** : Nea Virgil e Erou al Muncii Socialiste.  
**ALEXANDRU** : Iar Anca lucrează la Direcția proiectare a metroului.  
**MĂDĂLINA** : Lucrați acolo chiar de la început ?  
**ANCA** : De cînd a fost înființat Comandamentul metroului...  
**ALEXANDRU** : Tatăl Ancăi și-a dat lucrarea de diplomă încă în 1948 cu un proiect de construcție a metroului. Iar actualul proiect, după care lucrăm noi acum, se bazează în mare parte pe ideile lui.  
**ANCA** : Alexandre, ce rost are...  
**ALEXANDRU** : Inginerul Adrian Costiniu, tatăl Ancăi și prietenul cel mai bun al tatei, a fost un vizionar, un entuziast.  
**MĂDĂLINA** : A fost ? Înseamnă că...  
**ALEXANDRU** : Da... A murit. Dar ideile lui nu s-au pierdut. Le valorifică Anca. I-a rămas jurnalul lui de însemnări, în care a notat întîmplări, impresii despre oamenii cu care a lucrat, foarte multe propuneri tehnice, invenții, inovații...  
**MĂDĂLINA** : E formidabil ! să poți duce mai departe o asemenea moștenire.  
**ANCA** : Din nefericire, tata a avut în viață și mari dezamăgiri, necazuri, note și ele în același jurnal...  
**MĂDĂLINA** : A murit de mult ?  
**ANCA** : În 1960.  
**MĂDĂLINA** : Ce păcat ! A fost bolnav ?  
**ANCA** : A făcut un infarct. În niște împrejurări de care prefer să nu-mi aduc aminte acum...  
**MĂDĂLINA** : Iertați-mă ! N-am vrut...  
**ALEXANDRU** : Și Victor lucrează tot pentru metrou, cu toate că e angajat la Uzinele „23 August”. Conduce fabricarea scuturilor care sapă tunelul. Noi le spunem „cîrțițe”... Dar ce vă tot spun eu ? Doar sînteți inginer constructor. Iar dacă vreunul se defectează, vai de capul lui Victor ! La metrou, de scutul răspunde tata. Și cînd ai de-a face cu el...  
**VICTOR** : Ce-i drept, e foarte sever. Și mereu vine cu inovații, cu îmbunătățiri. Chiar zilele astea mi-a cerut o nouă modificare. (*Către Alexandru.*) Ți-a spus ?  
**ALEXANDRU** : Nu ! Dar sper să n-o rezolvați chiar în seara asta.

VICTOR (rizind) : Ba da. Mi-a cerut să-i aduc schița noului proiect.

ALEXANDRU : Și i-ai adus-o ?

VICTOR : Bineînțeles... Altfel îndrăzneam să vin ?

ALEXANDRU (fluierind a pagubă) : Atunci, ne-am aranjat ! Subiectul principal de discuție al acestui revellon va fi îmbunătățirea scutului.

ANCA (cu trontle) : Oricum, n-ai de ce să te îngrijorezi. Tot pleci de-acasă.

ALEXANDRU : Eu ? Unde să plec ?

ANCA : Din câte am înțeles, ești invitat la Dan. Petrecere mare, fete „clasa I” !

ALEXANDRU : De unde ai mai scos-o și pe asta ? Faci o confuzie, surloară...

ANCA (rizind pe infundate) : Se poate să fi înțeles eu greșit. Cred că era vorba de alt revellon. De o perspectivă mai îndepărtată.

MĂDĂLINA (lui Alexandru) : Probabil că din cauza mea n-ați plecat încă. Îmi pare rău... (Se ridică.)

ALEXANDRU (așezând-o la loc) : Vă pare rău ? Mie, dimpotrivă, îmi pare bine că sînteți aici. Și oricum nu pot pleca înainte de a ciocni cu părinții un pahar. E o tradiție în familia noastră să primim Anul nou împreună. O tradiție pe care nimeni n-ar îndrăzni s-o încalce.

MĂDĂLINA (nostalgic) : Intotdeauna ați fost împreună de Anul nou ?

ALEXANDRU : Intotdeauna. Tata a lucrat toată viața pe șantiere. Dar, oriunde s-ar afla, în seara de Anul nou se întoarce acasă.

MĂDĂLINA : Asta înseamnă că sînteți o familie unită.

ALEXANDRU : Care „se respectă”, cum zice tata. Dar v-am împuliat destul capul cu familia noastră. Mai bine să mă bem ceva.

ANCA (Mădălinei) : Să vă mai torn vodcă, sau preferați un pahar de vin ?

MĂDĂLINA (mai relaxată) : Am băut destul... Nu sînt obișnuită...

ANCA : Nici eu... Dar în seara de Anul nou toată lumea ciocnește un pahar. (Ciocnesc, își urează reciproc „La mulți ani !”. Din nou soneria, de data asta mai insistent.)

ALEXANDRU : Cine-o fi ? Că mama și tata au cheie.

ANCA : Știu eu ? Asta-l seara surprizelor.

ALEXANDRU (uitindu-se la Mădălina) : Prima surpriză — extrem de plăcută ! (Deschide ușa : apare Angela, proaspăt coafată, strident fardată, în ținută de petrecere.) Tante Angela, dumneata, pe vremea asta ?

ANGELA Ce te miri așa ? Pot să intru ?

ALEXANDRU : Bineînțeles. Poftim !

ANGELA (veselă, scoțind din poșetă un clopoțel) :

„Aho ! Aho ! Copii și frați,

Stați pușin și nu mi-nați,

Lîngă geam v-alăturați

Și urarea mi-ascultați !”

ANCA (jenată) : Încetează, te rog !

ANGELA (surprinsă) : Să încetez ? E seara de Anul nou, iar eu am venit cu plugușorul. Dar dacă nu-i voie...

ANCA (dezlănțuită) : De ce-ai plecat de-acasă ? Aveai tot ce-ți trebuie. Ți-am pus și masa...

ANGELA : Am observat... Ești drăguță, Anca. Mi-ai pus și o luminare într-o creangă de brad. Dar încă nu vreau să mor.

ANCA : Ce idee ! Ți-am pus lumina fiindcă așa-i datina.

ANGELA : O fi. Dar singură și cu lumina aprinsă eu nu pot să stau. Știi că sînt o fire sociabilă. Îmi place anturajul...

ANCA : Ți-o fi plăcînd. Dar anturajul de care ai nevoie eu nu pot să ți-l procur...

ANGELA : Mă rog... dacă nu poți, mă mulțumesc și cu societatea asta. Dar dacă deranjez, plec...

ALEXANDRU : Se poate, tante Angela ? Te rog, la loc !

ANGELA (după ce se așază) : Mersi ! (Privind în jur și dină cu ochii de Mădălina.) A, lume nouă ! Bravo, Alexandre ! Splendidă fată !

ALEXANDRU (încurcat de gafa ei) : Domnișoara n-a venit la mine. Are treabă cu tata și cu mama...

ANGELA : N-are importanță la cine a venit. E frumoasă și asta-i de-ajuns. (Mădălinei.) Eu, domnișoară, nu sînt ca alte femei, să le invidiez pe cele frumoase. Și pe mine m-au invidiat femeile toată viața. Au avut și de ce... Dar, mă rog... (Privindu-l pe Victor.) Și dumneata ? Mă bucur că te văd. Am uitat cum te cheamă. (Intinzîndu-i mîna, se alintă.) Pe mine mă cheamă Angela. Pe dumneata ?

VICTOR (sărutîndu-i mîna) : Chiar nu mă mai cunoașteți ? Sînt Victor.

ANGELA : Victor ? Nu te cheamă Adrian ? Păcat ! Am cunoscut pe cineva cu numele de Adrian. De fapt, am cunoscut mai mulți...

ANCA : Iar începi ?

ANGELA (absentă) : Unul din ei, mi se pare, a și murit... Da ! Da ! Sigur a murit. Păcat ! Dar, mă rog, morții cu morții și viii cu viii. (Uitîndu-se la pahare.) Ce beți ? Vodcă ?

ALEXANDRU : Vodcă. Să-ți torn și matală ?

ANGELA : Dacă n-aveți altceva, merge și asta. Toarnă-mi !

ANCA Știl că alcoolul îți este interzis.

ANGELA : Interzis, mie ? Pe naiba ! Cine să-mi interzică ?

ANCA Doctorii.

ANGELA Aiurea... Doctorii ! Ce știi ei despre mine ? (Către Mădălina.) Habar

n-ai, domnișoară, ce femeie veselă am fost eu...

ANCA (*disperată*): Gata! A dat drumul la placă. N-o mai poți opri...

VICTOR (*o ia de mină*): Las-o!

ANGELA: Toată viața am băut cot la cot cu bărbații. Mi-a plăcut să petrec, să mă distrez... Și-acum, Anca și timpicii ăia de doctori ar vrea să mă schimb. Să devin un fel de călugăriță. (*Ride strident.*) Nu-i așa că-i nostim? Eu și călugăriță? Doamne ferește! Nu-mi schimb eu firea, nici de m-ar pune în cămașa de forță. Și sint de o rezistență! (*Ridicînd paharul.*) Noroc! Să bem pentru femeile vesele și prietenoase, care știu să-și trăiască viața din plin, cum am făcut eu. (*Bea paharul întreg, pe nerăsuflate.*) Două lucruri am detestat în viață: singurătatea și ipocrizia. (*Intorcîndu-se din nou spre Mădălina.*) Eu, domnișoară, n-am ascuns niciodată nimic. Am jucat, ca să zic așa, cu cărțile pe față. La vedere. (*Luînd sticla cu vodcă, își umple paharul.*) Ce să ascund? Roiâu bărbații în jurul meu. Să mă fac că nu-i văd și să pun capul în pămînt, ca mironosițele? Cînd mi-a plăcut un bărbat, mi-a plăcut, și gata! (*Dînd paharul pe gît.*) Totul e să nu mă plictisesc. Că dacă mă plictisesc, o iau din loc imediat. Ați văzut doar. (*Iși mai toarnă un pahar, surizînd amintirilor.*) De fapt, am mai fugit o dată de-acasă, tot în seara de Anul nou. Și dusă am fost...

ANCA: Mamă, asta nu! Te rog!

ANGELA (*neluînd-o în seamă*): Cu mulți ani în urmă. Cîți or fi, nu mai știu. (*Semn spre Anca.*) Ea era mică. Iar el stătea zi și noapte cu nasul în proiecte. Așa face și Anca. Seamănă cu el, nu cu mine. Păcat! Că viața e scurtă, și dacă n-o trăiești, cu ce rămi pe astea n-o să le aibă.

VICTOR: Ancăi îi place mult munca ei...

ALEXANDRU: Ce-i puțin lucru să participi la proiectarea metroulului?!

ANCA: Lăsați-o, că tot nu înțelege.

ANGELA: Ba înțeleg! Dar eu nu sint de acord ca femeile să lucreze în producție.

ALEXANDRU (*amuzat*): Aoleu, chiar așa? Păi e prevăzut în Constituție.

ANGELA: Mă rog, dacă-i prevăzut, să lucreze. Dar să lucreze numai cele urite. Ca să aibă și ele o satisfacție. Cele frumoase, de asta s-au născut frumoase, ca să placă bărbaților. Eu atît am fost în viață: o femeie frumoasă. Unii îmi ziceau „Miss România”. (*Mădălinei.*) Ce, nu mă crezi, domnișoară?

MĂDĂLINA: Cum să nu...

ANGELA: Eram subțirică și zglobie ca o balerină. Cînd intram într-un resta-

urant, toți întorceau capul după mine. Auzeam șoapte: „Iat-o!” Iar șeful orchestrei mă întreba ce vreau să-mi cînte. Asta viață! (*Golește paharul.*) Unul din ăștia mi-a făcut și-un cîntec: „Angelica”. Am să vă cînt refrenul, că restul l-am uitat...

ANCA: Mamă, încetează, te rog, nu te da în spectacol!

ANGELA: De ce? Cîntecul e foarte frumos. Ani de zile s-a cîntat. Devenise șlagăr. (*Într-o manieră desuetă, cîntă.*)

„Angelica, gura ta de-o patimă neună,  
Ochii tăi cej plini de vis, în paradis,  
e Angelica...

Trupul tău de șarpe larăși m-a vrăjit...”

(*Pe cîntecul Angelei, își fac apariția Virgil și Valeria Oancea. Se opresc în ușă, surprinși. Anca, se îndreaptă spre ei cu intenția de a le explica, dar ei îi fac semn să tacă.*)

VIRGIL (*la terminarea cîntecului*): Bravo! Văd că vă distrați bine.

ALEXANDRU (*cu subînțeles*): Am avut un mic spectacol.

ANCA: Un spectacol-surpriză. Gratuit.

VALERIA: Lasă, dragă... Știi că Angela e veselă de felul ei.

ANGELA (*preluînd „complimentul”*): Da. Veselă m-am născut și veselă am să fiu pînă mor. Anca nu înțelege. Ce să-i faci? V-am spus doar! Femeile m-au invidiat întotdeauna.

ANCA: Numai aberații spui...

VALERIA: Anca, nu-i momentul. Mai bine adă-ne tu ceva de mîncare, că doar ai pregătit atîtea bunătăți.

VIRGIL: Chiar așa... De ce n-ai mîncat nimic pînă acum?

ANCA: V-am așteptat pe dumneavoastră...

VIRGIL: Uite c-am venit. Și în curînd sosește și Anul nou. Să ne așezăm la masă, copii!

(*Anca se îndreaptă spre bucătărie, dar la intervenția Angelei se oprește.*)

ANGELA: În cazul ăsta, am să plec. Nu vreau să vă deranjez. (*Se ridică.*)

ANCA (*considerînd soluția binevenită*): Îmbracă-te, că te conduc pînă acasă. Numai să aduc gustările.

ANGELA (*îngrozită*): Acasă? Nu mă duc! Nu vreau să mă duc. (*Schimbînd tonul.*) Dealtfel, mai am de făcut cîteva vizite. Sint așteptată...

ANCA: Vizite? Cine te așteaptă?

ANGELA (*rizînd încîntată*): Foștii mei admiratori. (*Scoate din poșetă o hîrtie.*) Am făcut o listă... Din atîția, nici nu știu la care să mă duc mai întîi...

VALERIA (*așezînd-o din nou pe scaun*): Ba n-ai să pleci nicăieri, Angela. Ești invitata noastră...

VIRGIL: Sigur... Fă-ne plăcerea și rămi. Iar cînd ai să te simți oboșit, te culci în camera Ancăi.

ANGELA (*întorcată*): Mă rog... Dacă in-

- sista... (Se așează mai comod. Anca tese.) În fond, aici sau în altă parte, n-are importanță. Totul e să nu mă plictisesc. Că eu când mă plictisesc, plec imediat! (*Ia repede sticla cu vodcă, să-și mai toarne un pahar.*)
- VALERIA (*luindu-i cu blindețe sticla din mână*): Lasă că mai bem un pahar după ce mâncăm.
- VIRGIL (*pentru a atenua cumva penibilul momentului*): Victore, mă bucur c-ai venit.
- VICTOR: Înarmat cu tot ce mi-ai cerut. Am și schița noului scut.
- VIRGIL: Bravo! Vorbim noi și despre asta.
- VALERIA: Când să vorbiți? Astă seară? Doar n-aveți de gând să țineți o ședință de producție?!
- VIRGIL (*rizind*): Nu acum, mai spre ziuă...
- ALEXANDRU (*iritat de faptul că părinții n-o bagă în seamă pe Mădălina și realizând în același timp nerăbdarea ei*): Mamă, tată, nu credeți că e cazul să observați că mai avem un musafir?
- VIRGIL: Am observat.
- VALERIA: O fată așa de frumoasă, cum am fi putut să n-o observăm?
- ALEXANDRU (*zimbînd*): Mișto! Dar complimentul ar fi fost și mai binevenit dacă-l făceai când ai intrat.
- MĂDĂLINA: Ce importanță are asta?
- VIRGIL: Iertați-ne, domnișoară, dar noi am așteptat ca Alexandru să facă prezentările. Așa ar fi fost firesc. Bine ați venit! Sper să petreceți la noi o seară plăcută.
- MĂDĂLINA: Numai că eu... nu pentru asta am venit.
- (*Intră Anca aducînd două platouri pe care le așază pe masă.*)
- ALEXANDRU: Intr-adevăr! Spre regretul meu, domnișoara nu se află aici la invitația mea. Are o scrisoare pentru dumneavoastră.
- MĂDĂLINA: Da... Mama m-a trimis...
- VALERIA: Mama? Dar cine sînteți?
- MĂDĂLINA: Aveți dreptate, cu asta trebuia să încep... Sînt Mădălina Lovin. (*Cu reală dezinvoltură, îi întinde Valeriei mîna. Dar, la auzul acestui nume, rămîn toți perplexi.*)
- VIRGIL (*după o pauză grea*): Fiica lui Laurențiu Lovin?
- MĂDĂLINA: Da!
- ANCA: Extraordinar! Și de ce nu ne-ați spus pînă acum?
- MĂDĂLINA: Dacă m-ați fi întrebat, v-aș fi spus... Dar nu înțeleg de ce sînteți așa de surprinși...
- ANCA: De ce sîntem surprinși!
- VIRGIL: Nu te repezi, Anca. Să vedem mai întîi despre ce e vorba.
- ANGELA (*amestîtă*): Laurențiu Lovin... Parcă-l cunosc...
- MĂDĂLINA (*edificată, n-o ta în seamă*): Mama e bolnavă și v-a trimis o scrisoare. (*Îi dă scrisoarea lui Virgil, care se apucă imediat s-o citească.*)
- VALERIA: Biata Elvira! Mult a mai suferit...
- MĂDĂLINA: Mama a suferit? De ce? Tata a avut întotdeauna grijă de ea. Și acum a adus nu știu cîți doctori. Numai profesori... mari specialiști.
- VALERIA: O fi adus... Sînt cazuri, însă, în care doctorii, oricît de mari, oricît de pricepuți ar fi, nu pot face nimic.
- MĂDĂLINA (*privindu-i circumspect*): Din cîte am înțeles de la mama, cîndva ați fost prietenii familiei noastre.
- VIRGIL (*dîndu-i scrisoarea Valeriei*): Am fost.
- MĂDĂLINA: De asta am și venit.
- VIRGIL: Tatăl dumitale știe că ai venit la noi?
- MĂDĂLINA: Nu! Mama m-a rugat să nu-i spun. Dealtfel, tata are acum mari necazuri. Probabil că ați aflat...
- VIRGIL: Ce să aflăm?
- MĂDĂLINA: De anchetă. (*Dezînzîtută.*) Sînt unii care vor să-l lovească. Numai din invidie. Dar tata e un om cinstit și sînt sigură că n-a făcut rău nimănui.
- ANCA: Dumneata de asta ai venit? Să ne convingi pe noi că tatăl dumitale n-a făcut rău nimănui?
- VICTOR (*blînd*): Zău, Anca! Ce rost are?
- ANCA: Cum, Victor, și tu?
- VIRGIL (*autoritar*): Lăsați-o să vorbească!
- MĂDĂLINA (*din ce în ce mai derutată, dar foarte hotărîtă, privind-o pe Anca*): Mă mir că tocmai dumneata, care îți divinizezi tatăl și după moarte, poți vorbi așa...
- ANCA: Tatăl meu a fost un om minunat...
- MĂDĂLINA: Și-al meu tot un om minunat este. Și n-am să îngădui nimănui să-l calomnieze. (*După o pauză.*) Oricum, un lucru e clar pentru mine: prietenii cu adevărat nu i-ai fost niciodată.
- ANCA (*revoltată*): Asta-i culmea! Dumneata, fiica lui Laurențiu Lovin, vorbești de prietenie?
- VIRGIL (*și mai autoritar*): Termină, Anca! Doar nu vrei s-o faci pe dînsa răspunzătoare de trecut? (*Mădăline!*) Iar despre ce înseamnă o prietenie, n-ar strica să-l întrebi mai întîi pe tatăl dumitale. Poate află și adevărata cauză pentru care relațiile dintre noi s-au rupt.
- MĂDĂLINA: Nu știu la ce vă referiți. Dar eu țin la tata și sînt convinsă că, pînă la urmă, dreptatea va fi de partea lui.
- VIRGIL: Dreptatea e ceva mult mai complicat decît îți închipui. Pentru noi, ea

s-a și înfăptuit. În orice caz, ce s-a întâmplat atunci nu se mai poate re-peta.

**MĂDALINA** (*gata de plecare*): Mă rog. Nu-mi rămîne decît să vă cer scuze pentru deranj.

**ANGELA**: Laurențiu Lovin... Mi-am adus amînte! Frumos bărbat. L-am trecut și pe el pe listă. Șmecherul!  
(*Mădălina își ia paltonul.*)

**ALEXANDRU** (*sare și o ajută să se îmbrăce*): Am să vă conduc... Nu vă putem lăsa singură...

**MĂDALINA**: Nu! Mulțumesc! Acum,

tocmai singură vreau să fiu... Bună seara!

(*Se îndreaptă spre ieșire.*)

**VIRGIL**: O clipă! În ce-o privește pe mama dumitale, ne pare rău că-i bolnavă...

**VALERIA** ...și am vrea tare mult s-o ajutăm. Dacă am putea face ceva...

**MĂDALINA**: Nu cred că va mai fi nevoie...

**VIRGIL**: Cunoști conținutul scrisorii?

**MĂDALINA**: Nu...

**VIRGIL**: Cînd ai să vrei să-l aflu, caută-ne!

## Tabloul 2

**Acasă la Laurențiu Lovin: o casă elegantă, cu scară interioară. Acțiunea se va petrece în hol, unde în afară de masă, fotolii, bibliotecă, bar, va fi în mod obligatoriu și un telefon.**

(*La ridicarea cortinei, în hol se află numai Mădălina, care se plimbă agitată, pîndînd telefonul. Pierzîndu-și răbdarea, ridică receptorul și formează un număr.*)

**MĂDALINA**: Alo! Da! Tot eu sînt, Mădălina. S-a terminat ședința? De-o jumătate de oră? Și tata? A plecat spre casă? Cum, nu știi? Dar... (*Vrea să mai spună ceva, însă telefonul s-a închis.*) Dumnezeu, ce-o fi? (*Alargă, își ia haina din cuier și se îmbracă. Dar își face apariția Laurențiu Lovin. Mădălina, bucuroasă, îl îmbrățișează.*) În sfîrșit, ai venit!

**LAURENȚIU** (*observînd că-i îmbrăcată*)

Voia! să pleci undeva?

**MĂDALINA**: Eram îngrijorată și porneam să te caut. Secretara mi-a spus că ședința s-a terminat de mult.

**LAURENȚIU**: De ce-ai sunat-o? Ca să ne dăm în spectacol? Aștia atîta așteaptă!

**MĂDALINA**: Iartă-mă! Dar nu știam ce s-a întâmplat. (*Văzînd că Laurențiu tace.*) Cum a fost?

**LAURENȚIU**: Cum să fie? Prost...

**MĂDALINA**: Adică?

**LAURENȚIU**: M-au dat afară.

**MĂDALINA**: Te-au dat afară?! Nu se poate!

**LAURENȚIU**: Ei, uite că se poate.

**MĂDALINA**: Și n-a fost nimeni care să-ți aprecieze munca de atîția ani? Doar s-a numit o comisie...

**LAURENȚIU**: Și comisia m-a acuzat.

**MĂDALINA**: Te-a acuzat?!

**LAURENȚIU**: Cum se întîmplă de obicei în asemenea situații. Ți se pun în cîrcă păcate cu diuimul.

**MĂDALINA**: Și nu se mai poate face nimic?

**LAURENȚIU**: Nimic. Crezi că sînt singurul în situația asta? În ultimii ani au mai fost scoși și alții.

**MĂDALINA**: De ce?

**LAURENȚIU**: Acuzați că ar fi comis, chipurile, abuzuri.

**MĂDALINA**: Dar mata n-ai făcut abuzuri, așa-i?

**LAURENȚIU**: Nu!

**MĂDALINA**: Atunci, cum au îndrăznit?

**LAURENȚIU**: Ce vrei, draga mea! Pur și simplu, s-au săturat de mine, de serviciile mele, și m-au aruncat ca pe-un gunoi. Nu mai corespund. Sînt alții mai tineri, care abia așteaptă să-mi ia iocul. Mai ales cînd e vorba de o funcție ca a mea... În sfîrșit, asta e.

**MĂDALINA** (*după o pauză*): Și subalternii matale au aflat că...

**LAURENȚIU**: Bineînțeles c-au aflat. Doar era „evenimentul zilei”.

**MĂDALINA**: Sînt sigură că unii te regretă....

**LAURENȚIU**: Eu nu sînt deloc sigur de asta. Mulți dintre subalternii și-au schimbat atitudinea încă de cînd am intrat în anchetă. Abia mă mai saluta...

**MĂDALINA**: Acum înțeleg de ce secretara...

**LAURENȚIU**: Ce-i cu ea?

**MĂDALINA**: Mi-a închis telefonul. (*Sincer revoltată.*) Cum de nu-i e rușine? Ea, care pînă acum îmi vorbea mîeros și nu știa cum să-mi intre în voie...

**LAURENȚIU**: Dă-o dracului! Ți-am spus de-atîtea ori că nu-i bine să ai încredere în oameni. Sînt niște bestii.

**MĂDALINA**: Toți?

**LAURENȚIU**: Aproape toți. Abia așteaptă să te vadă ingenuncheat, lovit...

Sînt în stare să te calce și-n picioare.

**MĂDALINA** (*privindu-l cu duioșie*): Lasă, tată. Acum ești amărît. De asta vorbești așa. Sînt sigură că sînt și oameni drepti, care țin la mata și care

nu vor intriziasă-ți dovezescă simpatia, increderea lor... Și, la urma urmei, mă ai pe mine. Eu n-am să te părădesc niciodată...

LAURENȚIU : Asta ar mai lipsi... Ori-cum, îți mulțumesc.

MĂDALINA (*după o pauză*): Dar nu mi-ai spus unde ai să lucrezi,

LAURENȚIU : După ei, ar trebui să mă înscriu la Brațele de muncă.

MĂDALINA : Cum ? Nici măcar nu ți-au oferit alt post ?

LAURENȚIU : Nu mi-au oferit. Dar e mai bine așa. Doar n-o s-o iau acum de la capăt... Ca un începător.

MĂDALINA : Și atunci ? Ce-ai să faci ?

LAURENȚIU : Mai am trei ani pînă la pensie. Între timp, mă pensioneiez de boală. Am și vorbit cu doctorul Ionescu. O astenie am sigur, mai ales după tot frecueșul ăsta...

MĂDALINA : Și-ai să stai acasă ?

LAURENȚIU : De ce nu ? De bani n-o să ducem lipsă, că am fost eu prevăzător... Dacă la asta te gîndești.

MĂDALINA : Nu la bani mă gîndesc... Dar ai fost activ o viață întreagă, și acum...

LAURENȚIU : Asta-i situația.

MĂDALINA (*privindu-l insistent*): Nu cred că-i cazul să te resemnezi. Trebuie făcut ceva...

LAURENȚIU : Ce să fac ? Ți-am spus doar...

MĂDALINA : Să le explici ! Scrie un memoriu, du-te în audiență. Ți s-a făcut o nedreptate...

LAURENȚIU : Dreptate, nedreptate... Astea sînt noțiuni relative. Sau, cum se mai spune : „Dreptatea-i cum bate vîntul“.

MĂDALINA : Nu se poate să fie așa ! (*Se aud ciocănituri în ușă.*)

LAURENȚIU (*plictisit*) : Intră ! (*Apare Pamfil.*) A ! Dumneata ?

PAMFIL : Bună seara !

LAURENȚIU : Bună seara...

PAMFIL (*pune pe masă niște chei*) : V-am adus cheile.

MĂDALINA : Nu cumva vrei să ne părăsești și dumneata ?

PAMFIL : Mi-am găsit altă locuință. Lucrurile le-am și dus.

LAURENȚIU (*fierbînd*) : Le-ai și dus ? Va să zică, de cum ai auzit că sînt încolțit, te-ai și gîndit să te muți ?

PAMFIL (*calm*) : M-am gîndit mai de mult. Dar n-am avut curajul s-o fac.

LAURENȚIU : Și-acum, ai curajul ! (*Se repede și-l ia de piept.*) Canalie !

MĂDALINA : Tată !

LAURENȚIU : Eu te-am făcut om ! Erai un nimic... un zero...

PAMFIL : Da ! Eram un nimic, un zero. Iar pentru tot ce-ai făcut pentru mine, ți-am plătit cu vîrf și îndesat.

LAURENȚIU : Mi-ai plătit ?

PAMFIL : Nu cu bani. Altfel. Dar pentru tot ce s-a întîmplat atunci, de mult, mi-e rușine, să știi.

LAURENȚIU : Zău ? Ți-e rușine ? Dar ai participat...

PAMFIL : Am participat. Mai bine zis, am executat întocmai ordinele pe care mi le-ai dat... Am fost o simplă unealtă.

LAURENȚIU : Și crezi că asta-i puțin ? Trebuie să fii idiot ca să-ți închipui că, dacă-ți faci acum autocritica, au să te ierte !

PAMFIL : Nu știi dacă au să mă ierte sau nu. Dar sînt hotărît să-mi recunosc vina.

LAURENȚIU : Lașule ! Mai bine spune c-ai aflat că m-au dat afară și, de teamă, te-au apucat subit „muștrările de conștiință“ !

PAMFIL : Abia acum aud că te-au dat afară...

LAURENȚIU : Minți cu nerușinare !

PAMFIL : De data asta, nu mint. Iar muștrările de conștiință, știi cînd le-am avut ? Cînd m-am întîlnit cu fiica inginerului Costiniu.

MĂDALINA (*surprinsă*) : Cu Anca ? O cunoști ?

PAMFIL : Era cu zănată aia de Angela. Așa-zisa victimă. Cînd m-a văzut, s-a uitat la mine exact ca și atunci. Mi-a venit să intru în pămînt.

LAURENȚIU : Zău ? Pe mine vrei tu să mă protestezi cu poveștile astea sentimentale și zaharosite ? Escrocule ! Ieși afară din casa mea !

PAMFIL : Ies... Păcat că-i domnișoara de față... că ți-aș spune eu cine-i adevăratul escroc. (*Iese.*)

(*Mădălina, consternată, se uită la tatăl său, așteptînd o explicație.*)

LAURENȚIU (*enervat*) : Secătura ! Dar tu de unde o cunoști pe fata inginerului Costiniu ?

MĂDALINA (*incurcată*) : Am cunoscut-o întîmplător...

LAURENȚIU : Probabil ți-a spus măică-ta, care e bolnavă nu numai de cancer, dar și de un sentimentalism de care n-am putut niciodată s-o vindec.

MĂDALINA (*cu greu*) : Mama mi-a spus doar că ați fost cîndva prieteni.

LAURENȚIU (*nervos*) : Acum s-a găsit să-ți spună, cînd m-au încolțit toți ?

MĂDALINA : Doar n-o suspectezi și pe mama de rele intenții ?

LAURENȚIU : De rele intenții, nu. De prostie.

MĂDALINA (*privindu-l lung*) : Dar ați fost într-adevăr prieteni ?

LAURENȚIU : Mă rog... să zicem c-am fost. Cînd eram tineri, am lucrat împreună la Bumbesti-Livezeni. Entuziasm... Romantism revoluționar... Via-



ța, însă, nu-i cum ți-o închipui la douăzeci de ani...

**MĂDĂLINA** : Și pe urmă ce s-a întâmplat ?

**LAURENȚIU** Nimic important... Fiecare cu drumul lui... Ei rămăseseră oameni de șantier. Scandau în continuare „hei rup !”, și credeau că revoluția se face numai cu entuziasm... Eu am fost întotdeauna mai realist. Iar când am început să urc, au devenit invidioși. M-au acuzat de carierism... Relațiile dintre noi se schimbaseră. Când ai o muncă de răspundere, nu poți să te mai bați pe burtă cu toți cei cu care ai fost prieten în tinerețe.

**MĂDĂLINA** Asta-i tot ?

**LAURENȚIU** Bineînțeles ! Maică-ta însă exagerează întotdeauna. Ar fi în stare să mă acuze de cine știe ce ticăloșii.

**MĂDĂLINA** Niciodată nu te-a vorbit de rău !

**LAURENȚIU** : Dar nici de bine. În privirea ei se citește în permanență reproșul. Nu știi ce-o fi vrînd de la mine ! Slavă Domnului, n-a dus lipsă de nimic. Am trăit pe picior mare. Altă femeie mi-ar fi recunoscătoare. Ea, însă...

**MĂDĂLINA** Din câte înțeleg, între mata și Costiniu a fost totuși un conflict...

**LAURENȚIU** : Direct, între mine și el, n-a fost nici un conflict. A existat totuși o împrăjurare, defavorabilă lui, în care n-am putut să-i iau apărarea.

**MĂDĂLINA** : Dar era vinovat ?

**LAURENȚIU** Totul pleda împotriva lui, și n-aveam cum să-l disculp. Mai ales în condițiile de-atunci...

**MĂDĂLINA** Se pare că a fost totuși un om foarte capabil.

**LAURENȚIU** : Capabil era... Dar entuziasmul exagerat comportă riscuri. Iar el a riscat în prostie...

**MĂDĂLINA** Și Pamfil ?

**LAURENȚIU** : Dă-l naibii ! Nici nu merită să vorbim despre el. Și nu-nteleg de ce te preocupă atîta problemele astea... Sînt obosit, enervat, și numai de explicații nu-mi arde...

**MĂDĂLINA** (după o pauză) : Vrei să mînlînci ceva ?

**LAURENȚIU** : Nu. Am de dat un telefon, și pe urmă am să mă culc. (Între timp a și luat telefonul și formează un număr.) Tu ?

**MĂDĂLINA** După ce vorbești mata, am să sun și eu la spital, să aflu cum se mai simte mama...

**LAURENȚIU** (vorbind la telefon) : Alo ! Cu Ilie, te rog. Cum, cine întreabă ? Nu mă mai cunoști ? Lovin... Nu înțeleg. Doarme ? La ora asta ? A ! Ți-a spus să nu-l deranjezi pentru nimeni ? Bineînțeles ! (Zbierînd.) Atunci transmite-i din partea mea să se ducă la toți dracii ! (Trîntește enervat receptorul. Congestionat la fafă, se întoarce spre Mădălina.) Doarme, pe naiba ! A aflat că m-au dat afară și... Vezi ce înseamnă prietenia ? Doar maică-ta mai crede în poveștile asta răsuflete. (FuriOS, începe să urce treptele.)

**MĂDĂLINA** : Tată...

**LAURENȚIU** (se oprește, nervos) : Ce vrei ?

**MĂDĂLINA** (abia stăpînindu-și plînsul) : ...de ce nu te iubesc oamenii ?

## Tabloul 3

Decorul din tabloul 1 — casa familiei Oancea. La ridicarea cortinei, Valeria formează continuu un număr de telefon, mereu ocupat. Soneria. Aleargă la ușă ; intră Mădălina.

**VALERIA** : Dumneata ? Intră ! Credeam că s-a întors Victor... L-am trimis la șantier. Am aflat că s-a produs o inundație.

**MĂDĂLINA** : O inundație ?

**VALERIA** : Da, și nu știiu ce-i cu ai mei. Scoate-ți haina și ia loc.

**MĂDĂLINA** (scofîndu-și haina) : Și de data asta am picat într-un moment nepotrivit. Iertați-mă ! A murit mama...

**VALERIA** : A murit Elvira ? Când ?

**MĂDĂLINA** : Acum trei săptămîni.

**VALERIA** : Trei săptămîni ? N-am aflat nimic !

**MĂDĂLINA** N-am dat nici un anunț... N-a fost nimeni la înmormîntare. Doar tata și cu mine.

**VALERIA** Cum așa ? Pentru Elvira, noi am fi venit...

**MĂDĂLINA** Tata a zis să nu facem circ.

**VALERIA** Circ ? Dar Elvira a avut și ea prieteni !

**MĂDĂLINA** : Din păcate, în ultima vreme, a fost tare singură. (Ii dau lacrimile.) Nici eu n-am avut destulă grijă. Necazul cu tata...

**VALERIA** (cu căldură) : Lasă, nu mai plînge ! Mamele iartă multe...

**MĂDĂLINA** Dumneavoastră ați ținut la mama ?

**VALERIA** : Am ținut... A fost o femeie bună... Dar prea supusă... N-a avut, săraca, niciodată curajul...

MĂDALINA ...să-l infrunte pe tata.

Probabil la asta vă referiți.

VALERIA : Da ! Și când îmi dădea cite-un telefon, o simțeam speriată.

MĂDALINA : Vă dădea telefon des ?

VALERIA : Nu des... Din când în când, pînă a căzut la pat. De-atunci... (*Soneria. Valeria alegea rău a ușă. Intră Victor.*) Ei, ce se aude ?

VICTOR : Nu vă faceți griji ! Greul a trecut. Am fost și în tunel și-am vorbit cu ei. (*Dînd cu ochii de Mădălina.*) Bună seara !

MĂDALINA : Bună seara !

VALERIA (*așezîndu-l pe un scaun*) : Sezi și spune-mi exact ce s-a întîmplat !

VICTOR : La ora schimbului, din malul tunelului a țîșnit un șuvoi de apă, de grosimea unui om.

VALERIA : Iarăși apa ! La ei, răul cel mai mare, cum spune bărbatu-meu, e apa... Și-i ia mereu prin surprindere.

VICTOR : Aici neprevăzutul intervine mai des ca oriunde. Iar calculul pe hîrtie se dovedește de multe ori inutil.

VALERIA : Și-al noștri, ce fac ?

VICTOR : Nea Virgil conduce echipa de intervenție. Alexandru și-a adunat brigada din toate schimburile. S-a nimerit să fie și Anca, tocmai trecuse să-i ia, în drum spre casă. Șapte ore au lucrat toți, cu picioarele în apă pînă la glezne...

MĂDALINA : Și azi e un ger...

VICTOR : Acolo n-al spune că-l ger. Sînt transpirați ca-n toiul verii. Șuvoiul parcă fierbea. Din pereți ies aburi... O basculantă a aruncat în tunel cîteva tone de pietriș, dar n-a fost destul.

VALERIA : Va să zică, n-au reușit încă să oprească apa ?

VICTOR : Șuvoiul mare l-au oprit. Datorită lui Alexandru, care s-a proptit pur și simplu în el...

VALERIA : Cum adică ? S-a pus în calea șuvoiului ?

VICTOR : Da ! Să-l fi auzit cum striga : „Împingeți-mă din spate și susțineți-mă zdravăn !”

MĂDALINA : Dar asta-i o nebunie !

VICTOR : Altă soluție nu exista. Între timp, nea Virgil cu ceilalți au pregătit un balot cu cîlți, pe măsură. Numai așa au putut opri torentul.

VALERIA : Înseamnă că Alexandru e ud pînă la piele. Să nu facă o pneumonie...

VICTOR : Și-a schimbat hainele imediat. Cum era să stea așa ?

VALERIA : Trebuia să-l aduci acasă.

VICTOR : Și nea Virgil l-a trimis. Dar n-a vrut...

VALERIA : Ce, era după el ? Să-l fi expedit cu forța.

VICTOR : A rămas să-i mai ajute. Locul mai lăcrimează...

VALERIA : Crezi că mai au mult de lucru ?

VICTOR : Ziceau că termină repede. Încearcă să aplice o inovație de-a lui nea Virgil. O soluție rapidă pentru blocarea infiltrațiilor. N-a fost încă brevetată...

VALERIA : Și-atunci, cum s-o aplice ? Uite așa caută el scandalul cu lumina !

VICTOR : I s-a dat aprobarea. Caz de forță majoră. Directorul general i-a și spus că dacă procedeul dă rezultate, îi sancționează pe cei de la serviciu de invenții și inovații pentru birocratism. Și sînt sigur că așa o să se întîmple.

VALERIA : Ce vă spuneam ? Alți dușmani, că n-avea destui !

VICTOR : Dușmaniiăștia nu-s numai ai lui nea Virgil.

VALERIA : Și dacă nu reușesc ? Balașnicul o să fie și mai mare.

VICTOR : Nea Virgil l-a asigurat pe directorul general că în maximum jumătate de oră n-o să mai fie nici urmă de infiltrație. Cînd promite el ceva, nu există să nu se realizeze. (*Uitîndu-se la ceas.*) Cred c-au și terminat.

VALERIA (*preocupată*) : Numai de nu s-ar îmbolnăvi băiatul !

VICTOR : N-o să se îmbolnăvească. Cînd am pornit încoace, mi-a zis să vă spun că-l e o foame de lup.

VALERIA : Foame ! Am eu cu ce să i-o potolesc. Da' mai întîl o să trebulască să bea niște ceaiuri fierbinți. Ceainicul l-am și pus pe foc. (*Iese.*)

MĂDALINA : Crezi că n-o să pățească nimic ? Să îți piept unui șuvoi...

VICTOR : E rezistent. Are școala șantierului. A lucrat încă din studenție. Doar e fiul lui nea Virgil !

MĂDALINA : Și Anca ?

VICTOR : Nici ea nu se lasă mai prejos. Nu-i numai proiectant. S-a calificat aproape în toate meseriile din construcții. E o fată minunată... S-a cam înăsprit ea din cauza necazurilor... (*Se aud pași și voci în vestibul.*) Ei sînt ! (*Mădălina se retrage într-un colț. Intră Anca, Virgil, Alexandru și Reporterul de la radio, cu întreaga lui aparatură. Victor, dînd cu ochii de reporter.*) Dumneata ?

REPORTERUL : Acolo nu le-am putut lua interviul...

VICTOR : Numai de interviuri nu le ardea lor !

REPORTERUL : De asta am venit acasă. E o faptă ieșită din comun. Pot să pierd un asemenea subiect de reportaj ? Știu că deranjez, dar n-am ce face...

**VIRGIL (zimbînd) :** Ne-am învâțat cu dumneata... Că doar nu-i prima dată...  
**REPORTERUL (rîzînd) :** ...cînd mă în scai după dumneavoastră... De data asta, am să-i iau un interviu și lui Alexandru.  
**ALEXANDRU :** O. K.... La dispoziția dumneavoastră.  
**VIRGIL (amuzat) :** Ești grăbit să te lauzi ?  
**ALEXANDRU :** Doar sînt eroul zilei !  
(*Rîzînd și făcîndu-i semn Reporterului.*) S-a înregistrat ?  
**REPORTERUL :** S-a înregistrat...  
**VALERIA (vine din bucătărie, pune ceainicul pe masă și se repede să-l îmbrățișeze pe Alexandru) :** Dragul mamei, ești bine, nu te doare nimic ?  
**ALEXANDRU :** N-am nimic, mamă ! Sînt sănătos tun.  
**VALERIA :** Cum te-ai încumetat tu să faci una ca asta ?  
**ALEXANDRU :** Tata a făcut altele și mai și. Era rîndul meu.  
**VALERIA :** Să ții piept singur...  
**VIRGIL :** Lasă-l, dragă, nu-l mai dădăci. N-aveam încotro. Mai bine dă-i un ceai fierbinte și-o aspirină... că are de dat un interviu...  
**VALERIA (observîndu-l pe Reporter) :** Un interviu ? Acum ? (*Turnînd repede ceaiul.*) Pină n-am să mă conving că băiatu-i sănătos, n-o să' scoată o vorbă...  
**VIRGIL :** Lasă, că a turuit destul înainte... Că de modestie băiatul nostru nu suferă deloc, să știi...  
**REPORTERUL (amuzat) :** Altă generație...  
**VALERIA (aîndu-i o aspirină și preocupată numai de Alexandru) :** Eu nu știu de ce suferă, dar, Alexandre, tu dîrdăi...  
**ALEXANDRU (rîzînd) :** Nu de frig, mamă, de emoție...  
**ANCA :** Ei, da, eroii, cît ar fi de eroi, se emoționează și ei de propriile lor fapte. Mai ales că pe urmă băieții din brigadă l-au aclamat și l-au purtat pe brațe...  
**ALEXANDRU :** Răutăcioaso ! Știi bine că nu pentru aclamații am făcut-o.  
**VALERIA (Ancă) :** Dar tu ce-ai căutat în apă ? De ce nu i-ai lăsat pe bărbați ?  
**VIRGIL :** N-o mai certa și tu ! Ne-a fost de mare ajutor.  
**VALERIA :** Și dacă se îmbolnăvește ? Oricum, o fată e mai firavă...  
**ANCA (rîzînd) :** Nu-i cazul să-ți faci griji pentru mine. Știi că am o sănătate de fier. O să bem cu toții cite un ceai fierbinte și-o să înghițim aspirine. Și nea Virgil...  
**VALERIA (scoînd cești) :** Este pentru toți. Ceainicul e plin...  
**VIRGIL :** Lasă ceaiul ! Mie dă-mi mai întii o țuică...

**REPORTERUL (rîzînd) :** Și pe asta s-o înregistrez ?  
**VIRGIL :** Înregistrează-o ! Să se știe că la munca mea e nevoie și de-o țuică tare. Dacă vrei, pot să precizez și că cea de la Alimentara nu-mi place. Eu beau numai palincă, direct de la sursă.  
**REPORTERUL :** Dacă ți-neți dumneavoastră, o să se știe și asta.  
**VALERIA (dumirîndu-se) :** Cum ? Ați avut tot timpul aparatul deschis ?  
**REPORTERUL :** Bineînțeles !  
**ALEXANDRU :** Mamă, pe mine ai de gînd să mă ții numai cu ceai ? Mie o foame... (*Dă cu ochii de Mădălina.*) Avem oaspeți ? (*Bucurosi.*) Ce surpriză ! Mă bucur că vă văd. (*Dau mîna.*)  
**MĂDĂLINA (emoționată) :** Spune-mi, cum ai avut curajul ? E ceva care depășește orice închipuire...  
**ANCA :** Bravo, Alexandre ! Dacă au început să te aștepte și acasă admiratoarele...  
**VALERIA :** Lasă asta, Anca ! Mădălina a venit să ne anunțe că i-a murit mama.  
**VIRGIL (surprins, ca și toți ceilalți) :** A murit Elvira ?  
**MĂDĂLINA (în șoaptă) :** Da !  
**ANCA (împresionată și ea) :** Îmi pare rău... N-am știut... (*Moment dificil.*)  
**VIRGIL :** Din scrisoarea pe care ne-ai adus-o de Anul nou, se ghicea că-și presimțea sfîrșitul...  
**MĂDĂLINA :** M-am întrebat de multe ori ce v-a scris.  
**VIRGIL :** În primul rînd, că dorea să ne cunoști. De asta te-a trimis...  
**MĂDĂLINA :** Mi-am dat seama. După aceea mă întreba mereu de dumneavoastră : cum m-ați primit ? cum arată Anca, Alexandru ?  
**VALERIA :** Păi, voi, cînd erați mici, vă jucați împreună. Încă de atunci Anca stătea mai mult la noi. Te aduceam și pe tine. Era mare veselie în casa noastră...  
(*Fază.*)  
**MĂDĂLINA :** Și altceva, ce v-a mai scris ?  
**VIRGIL :** Ne-a rugat, dacă vreodată îți va fi greu, să te ajutăm...  
**MĂDĂLINA (izbucînd) :** Greu ? E puțin spus ! M-am pomenit deodată singură. Lumea mi se pare plină de capcane. Sînt complet dezorientată. De fapt, nu vreau altceva decît să aflu adevărul...  
**VIRGIL :** Dacă ești sigură că vrei să afli adevărul, e bine.  
**MĂDĂLINA :** Da. Vreau ! De asta am și venit. Vă rog, ajutați-mă !  
**VALERIA (luînd-o de mînă) :** Fil cu-minte, Mădălina. Bineînțeles că o să te ajutăm.

**VIRGIL** E chiar de datorია noastră s-o facem... Totuși, vreau să te previn că uneori adevărul doare îngrozitor. Că poate naște ură. (Pauză.) După cum tot altă de adevărat e că teama de un rău ne duce la alt rău, și mai mare... Așa că e bine să te gîndești, Mădălina, dacă te simți în stare să înfrunți acest adevăr... Cel puțin deocamdată, cînd ești destul de lovită.

**MĂDALINA** Mă simt în stare. Acum am mai mare nevoie decît oricînd de o certitudine. Altfel îmi fugе pămîntul de sub picioare. (După o pauză, privind-o pe Anca.) Ai să m-ajuti și tu ?

**ANCA** În măsura în care-ți pot fi de vreun folos...

**MĂDALINA** : Dacă ai ști cît doresc să citesc jurnalul tatălui tău! Simt că acolo am să găsec răspuns multora din întrebările care mă chinuie...

**ANCA** : Într-adevăr, din jurnalul tatei vei afla esențialul. Deși, în ce te privește, sînt și lucruri pe care tata n-a mai apucat să le noteze.

**VIRGIL** : Unele le mai știm noi. Și-ți promitem să-ți spunem tot adevărul. Pentru că de un lucru sînt sigur : Nici un om nu poate, mai bine zis nu trebuie să trăiască în minciună...

## PARTEA a II-a

### Tabloul 4

Acasă la Laurențiu Lovin — decorul din tabloul 2. La ridicarea cortinei, în hol se află Virgil, Valeria, Anca și Mădălina.

**MĂDALINA** (îngă scară ; de sus, se aude pași) : Tată, vrei să cobori puțin ?

**LAURENȚIU** (coborînd) : Ce este ? (Perplex.) Cum ați îndrăznit să intrați în casa mea ?

**MĂDALINA** (dîrză) : Eu i-am rugat să vină.

**LAURENȚIU** I-ai rugat ?

**MĂDALINA** Da. După cite știu, e și casa mea. Deocamdată. Deși, dacă va fi cazul, am să plec. Nu înainte, însă, de a afla adevărul...

**LAURENȚIU** (fierbînd) : Va să zică, un fel de complot, organizat, din cite înțeleg, chiar de fiica mea. Ca să afle „adevărul”. Care adevăr ? (Adrestandu-se Mădălinei.) În ce privință sînt dator să-ți dau ție socoteală ? După cite știu, ți-am asigurat condiții de viață pe care alți copii de vîrsta ta nici nu le-ar fi putut visa. Nu ți-a lipsit niciodată nimic, ți-am făcut capriciile, te-am îmbrăcat după jurnalele de modă de cînd erai cît un nod. Asta a fost pînă deunăzi singurul tău adevăr. Și-acum emiți pretenția să mă judeci ?

**MĂDALINA** : Mă tem că am înțeles cam tîrziu că există și-un alt adevăr... Cum să-mi explic altfel faptul că, de cînd ai fost scos din muncă, colegii de la Centrală mă dolesc, au devenit bănuitori, distanți... ?

**LAURENȚIU** : Ți-am mai spus : oamenii se poartă după cum bate vîntul. Cînd

am fost șef, mă sufocau cu atențiile. De cînd nu mai sînt, îi lingușesc pe alții.

**VIRGIL** : Bineînțeles că sînt și asemenea oameni. Dar nu de dragul lor vrea Mădălina să afle dacă ești vinovat, sau te-au scos pe nedrept.

**LAURENȚIU** De ce am fost scos, e treaba mea și nu privește pe nimeni...

**MĂDALINA** Ba pe mine mă privește, tată. Am susținut tot timpul că ai fost nedreptățit. Dar cei cărora le spun asta zîmbesc ironic. Îmi dau seama că nu mă cred... Poate-mi explici mata de ce.

**LAURENȚIU** : Ce să-ți explic ? M-au dat afară și gata. Doar nu aveți de gînd să-mi faceți tot mie un proces pentru asta ?

**VIRGIL** Nu chiar un proces, că ar fi prea multe de lămurit. Și nici nu e de competența noastră. Altceva vrem să încercăm, la rugămîntea Mădălinei : o reconstituire a relațiilor dintre noi, ca între foști prieteni... Sper că recunoști faptul c-am fost cîndva prieteni?

**LAURENȚIU** Am fost. Dar nu vād ce-am mai avea de discutat...

**VIRGIL** : Am făcut un legămînt. Ca între frați.

**LAURENȚIU** Nu-mi amintesc...

**VIRGIL** Atunci, am să-ți amintesc eu. Asta se întîmpla prin '54, după ce ni s-au născut copiii. Mădălina împlinea un an, și eram toți în casă la tine, cînd am făcut jurămîntul dacă unu-

- ia dintre noi i-s-ar întimpla a nenorocire, ceilalți să aibă grijă de copilul lui ca și de al lor.
- VALERIA** : Mi-e destul de greu să-ți spun... dar trebuie: Elvira, înainte de a muri, ne-a amintit acest legământ și ne-a rugat să avem grijă de Mădălina.
- LAURENȚIU** (*surprins*): Elvira? Va să zică, și ea a fost împotriva mea? O inconștientă, o sentimentală exaltată...
- MĂDĂLINA** : Cum poți vorbi așa de mama? Acum înțeleg cât de timorată și umilită a fost! Multe ar fi vrut ea să-mi spună, dar i-a fost frică. (*Pauză.*) Eu nu pot să trăiesc așa! Vreau să știu, tată, cum de s-a rupt prietenia asta a voastră, atât de frumoasă, și ce s-a întâmplat între mata și tatăl Ancăi!
- LAURENȚIU** : Ți-am spus. Viața, Imprejurările, ne-au despărțit.
- VIRGIL** (*ironic*): Viața? Adică totul a fost o întâmplare? Tu n-ai nici o vină?
- LAURENȚIU** : Nu înțeleg ce rost mai are să răscolim trecutul. Dar, mă rog... La un moment dat, nu ne-am mai înțeles. S-au ivit între noi unele divergențe. Asta i se poate întâmpla oricui...
- ANCA** : Asta-i tot? „Unele divergențe“?
- VIRGIL** : Uite ce-i, Laurențiu Lovin: știu tot ce s-a întâmplat între tine și Adrian. El ne considera cei mai buni prieteni. Din păcate, în privința ta s-a înșelat amarnic. Ți-ai bătut joc de încrederea lui, organizând o întreagă rețea de intrigi și calomnii.
- LAURENȚIU** : Așa, putești scorni orice! Dar, câtă vreme lipsesc dovezile, să nu îndrăzniți să mă acuzați.
- ANCA** : Dovezile cele mai concrete reies din jurnalul tatei.
- MĂDĂLINA** : Tată, mata știi de acest jurnal? Am rugat-o pe Anca să-l aducă.
- LAURENȚIU** (*îngrijorat, încercînd să parăze*): Nu știam. Dar, chiar dacă există, în fond ce reprezintă un jurnal?
- VIRGIL** : E ca un proces-verbal: pe zile, cum s-au petrecut lucrurile. Întîlnirile noastre. Proiectele. Necazurile.
- MĂDĂLINA** : Am aflat că inginerul Costiniu și-a dat lucrarea de diplomă încă în 1948 cu un proiect de metrou.
- VIRGIL** : Știa că în condițiile de atunci o asemenea lucrare nu se putea realiza. Totuși, spera că va veni o vreme cînd metroul se va construi.
- ANCA** : Metroul n-a fost singurul proiect al tatei...
- VIRGIL** : Ingerul Costiniu avea o inteligență tehnică uluitoare și o viziune mult mai clară decît noi asupra viitorului. Printre altele, s-a ocupat și de valorificarea potențialului energetic al
- cursorilor de ape. A făcut în această privință un studiu foarte serios, după care a întocmit și un proiect. (*Lui Laurențiu.*) Ți amintești, cred?
- LAURENȚIU** : De asta îmi amintesc. Era un proiect de propuneri privind construcțiile de hidrocentrale.
- VIRGIL** : Sper că n-ai uitat nici faptul că, după ce proiectul a fost gata, nouă ni l-a arătat mai întîi? Îi plăcea să ne consulte...
- LAURENȚIU** : Posibil. Și ce-i cu asta?
- ANCA** (*cînd din jurnal*) : „Azi, 20 octombrie 1959, le-am arătat lui Virgil și lui Laurențiu proiectul de construire a hidrocentralelor, proiect la care lucrez de patru ani. Au fost înclnțați, iar discuția s-a prelungit pînă la două noaptea. Ce prieteni minunați am!“
- VIRGIL** : Lucrarea era într-adevăr excepțională. De-a dreptul uluitoare. L-ai sfătuit pe Adrian s-o înainteze imediat la minister.
- ANCA** : Ceea ce tata a și făcut. Două săptămîni mai tîrziu, nota în jurnal: „3 noiembrie 1959. Azi m-a chemat ministrul și m-a felicitat pentru proiect. Mi-a comunicat că are aprobarea de principiu să mă ocup chiar eu de aplicarea lui. Asta ar însemna nu numai o promovare în muncă, dar și o mare răspundere. Mă bucură și mă stimulează această încredere“.
- VIRGIL** : În aceeași zi, ne-a invitat să sărbătorim evenimentul și ne-a spus: „O să lucrăm împreună. N-o să ne despărțim niciodată“. Dar cînd ne-a spus ce post urma să primească, (*privindu-l pe Laurențiu*), nu ți-ai mai putut ascunde invidia. Te-ai schimbat la față și, sub pretext că ești obosit, te-ai grăbit să pleci, bruscînd-o fără motiv pe Elvira.
- LAURENȚIU** (*rece*) : Astea sînt răstălmăcirii...
- ANCA** : Schimbarea asta a observat-o și tata: a doua zi, 4 noiembrie, nota în jurnal: „Oare de ce Laurențiu a primit vestea avansării mele atât de ciudat? Nu părea deloc bucuros. Dimpotrivă, părea enervat, încercînd chiar să-mi strecoare o îndoială asupra celor spuse de ministru. Să fie oare Laurențiu invidios? Prostii! Probabil că mi s-a părut“.
- LAURENȚIU** : Bineînțeles că i s-a părut.
- VIRGIL** : Nu i s-a părut. Ai fost cu adevărat invidios, și nu peste multă vreme lucrul acesta a ieșit la iveală. Același ministru care-l felicitase pe Adrian pentru proiect l-a chemat să-i comunice că la Comitetul Central s-a primit un memoriu care contestă valoarea proiectului, considerîndu-l total nerealist. La insistențele lui Adrian, de a afla cine putea face o asemenea afirmație — căci proiectul era deo-

camdată secret —, ministrul i-a spus că semnatarii memoriului sînt profesorul Udrea și Laurențiu Lovin. Vă dați seama ce a însemnat pentru Adrian să afle că lovitura i-a fost dată de unul dintre cei mai buni prieteni?

**LAURENȚIU** De unde ați mai scos-o și pe asta?

**ANCA** : Tata a fost mai mult decît uluit. (*Citește din Jurnal.*) „La auzul numelui lui Laurențiu, scria el, am fost atît de consternat, încît, fără să-mi dau seama, m-am ridicat în picioare și-am strigat: «Imposibil! Cred că sînteți greșit informat, tovarășe ministru. Laurențiu Lovin este prietenul meu». Ministrul a zîmbit cam ciudat și m-l-a spus «Am văzut cu ochii mei». Dar m-a sfătuit să nu mă descurajez, fiindcă el va susține în continuare proiectul“.

**MĂDĂLINA** : E-adevărat, tată?

**LAURENȚIU** Acum înțeleg... Ministrul ăsta nu m-a simpatizat niciodată și a vrut să bage zizanie între noi... În realitate, n-am avut nici un amestec.

**VIRGIL** : Sustii, așadar, că ministrul l-a mințit pe Adrian?

**LAURENȚIU** În privința mea, da...

**VIRGIL** : Atunci cum se face că mai ținzi însuși profesorul Udrea i-a trimis lui Adrian o scrisoare în care-i spunea că, dacă nu l-ai fi influențat tu, el n-ar fi făcut niciodată așa ceva, și că regretă mult ceea ce întîmplate.

**LAURENȚIU** A trimis Udrea o scrisoare?

**ANCA** : Da! Scrisoare pe care eu, după moartea tatel, am atașat-o la Jurnal. (*Arătîndu-i-o lui Laurențiu.*) Recunoști, cred, scrisul și semnătura. Doar ți-a fost profesor și dumitale. (*Laurențiu tace.*) Să vă citesc pasajul cel mai edificator. (*Citește.*) „Dragă Adriane, a venit la mine Laurențiu Lovin și mi-a spus că proiectul l-ai făcut cu intenția de a-mi submina mie autoritatea și ca să dovedești celor de la Comitetul Central că aureola mea științifică este falsă. Că te lauzi cu asta peste tot. Mă știi cît sînt de aprins. M-am înfuriat rău de tot și am acționat priplit. Acum regret că am avut încredere în intrigantul și complexatul ăsta de Laurențiu Lovin, și-mi cer scuze, dragul meu, cu promisiunea că am să fac tot ce-mi stă în putință ca să restabilesc adevărul“.

**VIRGIL** : Va să zică, nu numai că te-ai amestecat, dar ai fost chiar autorul principal al acestei intrigi.

**MĂDĂLINA** : Bine, dar de ce? Asta nu înțeleg...

**LAURENȚIU** Poate că am avut motivele mele.

**VIRGIL** : Ce motive puteai să ai? Adrian ți-a fost prieten.

**LAURENȚIU** : În aparență, da. În realitate...

**VIRGIL** : Cum poți să spui una ca asta? Ți-a făcut Adrian, ție, vreun rău?

**LAURENȚIU** : N-o să vă vină să credeți, dar mie omul ăsta mi-a făcut numai rău...

**ANCA** : Tata n-a făcut rău nimănui!

**MĂDĂLINA (derutată)** : Tată, e-adevărat? Ce ți-a făcut?

**LAURENȚIU** : N-are rost să insiști. Tot n-ai înțelege.

**VIRGIL (incercînd să se stăpînească)** : Mă rog, să admitem, prin absurd, că nu l-ai considerat un prieten sincer. Atunci de ce ai acceptat atîția ani să joci rolul „fratelui de cruce“?

**LAURENȚIU** : Pentru că n-am avut încoțro. Avea o asemenea aureolă, încît, orice-aș fi spus eu, nimeni nu m-ar fi crezut.

**VIRGIL** : A! De asta ai preferat să-l lovești pe ascuns. Frumos, n-am ce zice!

**VALERIA** : Pină și-n viața lui de familie te-ai băgat! Dar lucrurile astea sînt prea delicate ca să le discutăm în fața Ancăi.

**ANCA** : Ba să le discutăm... Așa ceva nu se poate ascunde. Mădălina a văzut-o pe mama și și-a dat seama...

**MĂDĂLINA (tulburată)** Nu! Asta ar fi prea mult!

**ANCA** : Într-adevăr! Nu pot să-ți ascund că pentru asta l-am urît pe tatăl tău încă de cînd eram mică. (*După o pauză.*) Într-o seară, cînd mama nu era acasă, l-am îmbrățișat pe tata și i-am spus plîngînd: „Nu-l mai primi pe nenea Laurențiu la noi“. Tata era încurcat, stînjinit și nu știa cum să mă liniștească.

**VALERIA** : Scenă care l-a impresionat foarte mult pe Adrian și ne-a povestit-o și nouă. (*Către Virgil.*) Ți-ai duci aminte?

**VIRGIL** : Sigur că da. Copilj dormeau, iar noi am stat de vorbă pină spre ziuă.

**LAURENȚIU** : Îmi pare rău că trebuie să v-o spun (*se uită la Anca*), dar Angela era o femeie ușuratică.

**VALERIA (tăios)** : Toți știam cum e Angela. Adrian a suferit destul de mult din cauza asta...

**VIRGIL** : Dar tu ai intrat în casa lor în chip de prieten, și cu atît mai mult n-aveai voie s-o încurajezi!

**LAURENȚIU** : N-am încurajat-o, dar se ținea scai de mine...

**VALERIA** : Nu știm cît ai încurajat-o. Ceea ce știm sigur este că ai profitat de ea, de rătăcirile și nebuliile ei, ca să-i dai lui Adrian ultima lovitură, lovitura de grație, cum se spune. (*Pauză.*) În seara de 31 decembrie 1959, Angela a fugit de acasă.

- MĂDĂLINA** : Chiar în seara de Anul nou? Acum îmi amintesc. Când am fost la dumneavoastră, mama Ancăi a spus că a mai fugit o dată de acasă, tot într-o seară de Anul nou...
- ANCA** : Seara asta e una din obsesiile ei...
- MĂDĂLINA** : Tată, măcar acum spune-mi, ce-a fost de fapt?
- LAURENȚIU** : Ei da, a fugit. Dar nu la mine, ci la Rotaru...
- VIRGIL** : Rotaru era șeful tău. Cum îți explici că Angela s-a dus tocmai la el?
- LAURENȚIU** : Asta nu știu. S-or fi cunoscut undeva.
- VALERIA** : Nu încerca să te speli pe mâini. Tu ai pus la cale toată afacerea. Angela era o femeie într-adevăr frumoasă, iar Rotaru, era cunoscut ca afemeiat.
- MĂDĂLINA** : Ce poveste urită! De necrezut!
- LAURENȚIU** : Bineînțeles că e de necrezut. Dar, repet: nu eu am aruncat-o în brațele lui Rotaru.
- VALERIA** : Ce-i drept, n-ai făcut-o cu mîna ta. Angela mi-a povestit, mai târziu ai avut un complice. Cineva care stătea aici, la subsol.
- MĂDĂLINA** : Pamfil! El a stat la noi la subsol...
- ANCA** : Da, Pamfil îl cheamă. Tata se referă la el în jurnal.
- LAURENȚIU (ca ars)** : Resping orice afirmație a Angelei și cu atât mai mult referirile la Pamfil. E adevărat că a stat aici, la subsol. Dar n-am nimic comun cu el și nu l-am folosit niciodată.
- MĂDĂLINA (șocată)** : Tată, dar stăteai deseori de vorbă cu Pamfil! Te duceai jos la el, fiindcă mama nu suportă să-l vadă în casă. Iar când a plecat de la noi, adu-ți aminte!, a pomenit ceva și de mama Ancăi.
- LAURENȚIU (pierzindu-și controlul)** : Ai început și tu să lovești în mine? Bine-a zis cine-a zis că propriii noștri copii ne sînt cei mai răi dușmani!
- MĂDĂLINA** : Cum poți vorbi așa cu mine? Eu nu vreau decât să aflu...
- VIRGIL** : Lasă, Mădălina, ai să afli ce e de aflat. Pentru asta l-am chemat și pe Pamfil.
- MĂDĂLINA** : L-ați chemat aici?
- VIRGIL** : În acest punct al discuției, e nevoie și de mărturia lui. L-am chemat pentru ora 12. *(Uitîndu-se la ceas.)* Mai sînt cinci minute.
- LAURENȚIU** : Vă îngăduiți prea multe! Asta n-o să se întîmple! Nu accept asemenea confruntare.
- MĂDĂLINA** : Dacă spui că nu ești amestecat, de ce te temi?
- LAURENȚIU** : Nu mă tem, dar nu vreau să-l mai văd!
- VIRGIL** : E prea târziu să se decida de el. Pamfil a recunoscut totul. Acum două zile m-a căutat la șantier. Vroia să vorbească și cu Anca.
- ANCA** : Cu mine nu are ce vorbi. Dar că l-ați chemat aici nu e rău.
- MĂDĂLINA** : Înainte de a pleca, mi-a spus și mie niște vorbe în doi perși. Parcă ar fi vrut să se dezvinovățească de ceva... Nu înțeleg cum a putut tala să se asocieze cu un asemenea om.
- VIRGIL** : Pamfil n-a fost pentru el decât o unealtă de care a știut să se servească.
- LAURENȚIU** : Pamfil minte. E un ticălos...
- VIRGIL** : Ticălos este... dar de data nu minte. Iar eu am știut de atunci că în fuga Angelei de-acasă ai avut și tu un rol.
- LAURENȚIU** : Ce rol să am? Doar mai fugise o dată!
- VALERIA** : Pe asta ai și contat. Numai că prima dată Anca era încă în leagăn. A doua oară, împlinise zece ani și înțelegea tot.
- ANCA** : Nu numai că înțelegeam, dar îmi era tare milă de tata, care era de-a dreptul disperat.
- VALERIA** : Da, mi-a și spus o dată „Mare ghinion am avut în căsnicie. Noroc că o am pe Anca. Ea o să fie cu totul altfel. Nu are nimic comun cu Angela”.
- VIRGIL** : Era convins că există în viață o lege a compensației. „Vezi, Virgile, zicea, căsătoria cu Angela a fost un eșec, dar Anca înseamnă pentru mine totul. Ea este viitorul meu”.
- (Soneria.)*
- MĂDĂLINA** : Pamfil!
- VIRGIL** : El trebuie să fie... Vrei să-i deschizi?
- (Mădălina deschide, apare Pamfil, care-i salută.)*
- LAURENȚIU (se repede la Pamfil; : Cum îndrăznești să mai apari în fața mea?**
- PAMFIL** : Iată că îndrăznesc, cu toate că n-o fac de plăcere. Dar am făgăduit să lămuresc povestea asta, și vreau să mă țin de cuvînt. *(Intorcîndu-se către Virgil.)* Cu ce să încep?
- VIRGIL** : Spune-ne mai întîi cum a ajuns Angela Costiniu la Rotaru.
- PAMFIL** : Prin mine, dar în înțelegere cu el... *(Gest spre Laurențiu.)*
- LAURENȚIU** : Absurd!
- PAMFIL** : Se plictisise de doamna Angela... Și pentru că șeful lui îl rugase să-i recomande pe cineva, a aranjat în așa fel lucrurile...
- LAURENȚIU** : Scorneli!
- PAMFIL** : În seara de Anul nou, doamna Angela avea întîlnire cu Lovin la restaurantul „Lido”. El n-a venit, în schimb m-a trimis pe mine. De

acolo am luat-o cu un taxi și-am dus-o acasă la Rotaru...

LAURENȚIU : Terminați ! Sinteți de-a dreptul ridicoli, cu ancheta asta !

MĂDALINA : Mama a știut oare ?

PAMFIL : Ceva a simțit, în orice caz. Probabil l-a auzit pe el vorbind la telefon cu Rotaru, că, din ziua aceea, se uita la mine și mai urît. Dealtfel, niciodată n-a putut să mă sufere.

ANCA : Ai fi vrut poate să te simpatizeze ?

PAMFIL Nu. Dar vreau să se știe că doamna Elvira n-a luat parte la treburile astea...

LAURENȚIU : Mai face și pe generosul ! Cum puteți da crezare unui individ ca el ?

MĂDALINA : Și cu mama Ancăi ce s-a mai întâmplat ?

VALERIA Cum era și de așteptat, n-a stat prea mult la Rotaru. S-a întors acasă.

ANCA (*urmărind Jurnalul*) Pe ziua de 26 ianuarie 1960, tata notează : „Cînd m-am întors acasă, seara tîrziu, am găsit-o pe Angela. Mi-a spus plîngînd că Rotaru a gonit-o. E foarte șocată și cu mintea rătăcită. Mi-e milă de ea, dar așa nu se mai poate. Prezența ei în casă înseamnă un pericol pentru Anca. Am să-i caut chiar mîncare o garsonieră, s-o mut, și-am să am grijă să nu ducă lipsă de nimic. Mai mult nu pot face...”

VALERIA : I-a găsit, într-adevăr, o garsonieră confortabilă. La rugămintea lui, am ajutat-o să se mute și să se instaleze. Mă duceam aproape zilnic s-o văd. Cu toate că avea tot ce-i trebuia, plîngea, țipa și-și smulgea părul din cap c-a părăsit-o Rotaru. De soțul ei nu pomenea. Îi vorbeam de Anca, dar nici fata n-o interesa.

ANCA Niciodată nu i-a păsat de mine.

VALERIA Părea să fi făcut o fixație : îl căuta disperată la telefon pe Rotaru, se ruga, se umilea s-o reprimească. Și-l amenința că se omoară. Am crezut că vrea doar să-l sperie. Dar într-o zi a și încercat să se sinucidă.

VIRGIL : Gest pe care Laurențiu a știut să-l folosească din plin împotriva lui Adrian !

LAURENȚIU : Doar n-o să susțineți că eu am silit-o să înghită un tub de luminal !

PAMFIL (*lui Laurențiu*) : Te avertizasesem cu o seară înainte că femeia asta o să facă o prostie !

MĂDALINA Dar de unde știai dumneata ?

PAMFIL Păi, cu o zi înainte, tatăl dumneavoastră mă trimisese la doamna Angela, să-i spun din partea lui Rotaru că dacă îl mai sună acasă sau

la serviciu o dată pe mîna miliției și o bagă la reeducare.

MĂDALINA (*lui Laurențiu*) Ai făcut asta ?

LAURENȚIU Rotaru mă rugase s-o potolesc. Era exasperat de insistențele ei...

PAMFIL : I-am spus doamnei Angela, cum mă învățase el (*gest spre Laurențiu*), că doi milițieni au fost puși s-o pîndească. Și i-am arătat pe fereastră milițienii care făceau de planton în fața ambasadei de peste drum. Cînd i-a văzut, s-a speriat așa de rău că s-a repezit spre ușă, să fugă. Am oprit-o și am rugat-o să fie cumințe, că ei atît așteaptă, să iasă, ca s-o înhațe... A început să tremure și să plîngă, iar cînd să plec mi-a strigat că se omoară.

MĂDALINA : Și tata ce-a zis cînd i-ai spus asta ?

PAMFIL : A rîs și mi-a zis că n-are decît, că toată lumea o să creadă că a făcut-o din cauza soțului ei, care o alungase de-acasă.

MĂDALINA Dar e monstruos !

VIRGIL Da. E monstruos... Dar și mai monstruoasă este urmarea. Poate n-am fi răscolit povestea asta, dacă n-ar avea legătură cu loviturile pe care le-a primit Adrian, după aceea.

LAURENȚIU (*vrea să plece*) Refuz să mai ascult minciunile acestui deklasat.

VIRGIL (*îl reține*) : Ba ai să-l ascuți... pentru că nu sînt minciuni. Măcar acum, poartă-te ca un bărbat, privește-ți trecutul în față !

VALERIA : Înainte de a lua luminalul, Angela a scris cîteva rînduri...

ANCA O scrisoare, chipurile, de adio, care suna așa (*rectă din memorie*) „Dragă Adrian, m-ai părăsit, mi-ai stricat casa, ba ai ajuns chiar să mă ameninți că dacă te mai caut mă dai pe mîna miliției să mă bată și să mă trimită la reeducare. Ești nemilos, Adrian, ești o bestie. Iar eu nu mai pot îndura... Mă omor !”

MĂDALINA (*surprinsă*) : „Dragă Adrian ?”

VIRGIL Tot Adrian îl chema și pe Rotaru.

MĂDALINA Deci, scrisoarea se adresa... ?

ANCA Lui Rotaru, nu tatei...

VIRGIL : Numai că Laurențiu a știut cum să speculeze această coincidență de nume. În timp ce noi eram la spital și ne ocupam de Angela, pe care doctorii, după mai multe spălături stomacale, au readus-o la viață, Laurențiu organiza atacul în presă...

ANCA A apărut un articol în care tata era „demascat” ca un element descompus moral, un om fără inimă care — cu premeditare sadică — și-a



- impins soția la sinucidere. O mamă, chipurile, atât de devotată fiicei ei...
- MĂDĂLINA** (*ingrozită*): Imposibil! (*Îl scutură.*) Tată, spune ceva...
- LAURENȚIU**: Ce să spun? N-am știut de articol decât după ce a apărut...
- PAMFIL** Minte, domnișoară! (*Adresându-se lui Laurențiu.*) Cum poți să spui că n-ai știut nimic de articol, când, cu o seară înainte de a apărea, mi l-ai arătat mie în șpalt? (*Celoralți.*) A coborât cu el și, după ce mi l-a citit, mi-a spus că misiunea mea abia începe, indicându-mi — ca de fiecare dată — ce am de făcut.
- VIRGIL**: Vrei să ne spui și nouă ce a-nume urma să faci?
- PAMFIL**: A doua zi dimineață, de îndată ce apar ziarele, să cumpăr unul și încă de la prima oră să-l arăt muncitorilor de pe șantier.
- ANCA**: Lucru pe care, probabil, l-ai și făcut...
- PAMFIL**: Da. Ca și cum aș fi fost și eu surprins de apariția articolului, l-am citit cu glas tare în secție. Oamenii erau foarte mirați, unii chiar ziceau că nu poate fi adevărat. Am încercat să-l conving că în ziare nu apar decât fapte verificate. Cum aflaseră însă de încercarea de sinucidere, mulți nu mai știau ce să creadă...
- VIRGIL**: Ai executat întocmai instrucțiunile lui Lovin și-ai făcut multă agitație. Când am ajuns la șantier, înainte de a da ochii cu Adrian, secretarul de partid, îngrozit și revoltat, mi-a spus că un angajat nou instigă oamenii. De dumneata era vorba.
- PAMFIL**: Eram angajatul Trustului de trei zile.
- VIRGIL**: Și cum ai ajuns să te angajezi chiar la Trustul de construcții condus de inginerul Costiniu?
- PAMFIL**: Lovin m-a recomandat. Avea legături cu unu' Boiangiu de la serviciul Personal, care m-a angajat imediat. Și a avut grijă să șoptească în dreapta și-n stînga că sint recomandat de cineva de la centru.
- VIRGIL**: Intriga asta mirșavă a fost bine ticluită.
- ANCA**: Bietul tata, pe ce mîini murdare a încăput!
- VIRGIL**: Când l-am văzut, m-am speriat. Era alb ca hîrtia. Se uita la mine descumpănit. „Cum e posibil? m-a întrebat, întinzîndu-mi ziarul. E cea mai mare nedreptate care mi s-a făcut“. Am încercat să-l liniștesc, i-am spus că lucrurile se vor lămurii. L-am rugat să nu se consume atîta. Dar șocul a fost prea mare și n-a rezistat. Chiar în ziua aceea a făcut un infarct și-a murit.
- VALERIA**: Suferea de inimă, și știam că orice supărare îi poate fi fatală...
- VIRGIL**: O știa și Laurențiu.
- MĂDĂLINA** (*cutremurată*): Și chiar credeți că în acest scop s-a organizat apariția articolului?
- VIRGIL**: Poate n-a contat pe un asemenea deznodămînt fatal. Un lucru, însă, este clar: articolul acela injurios și plin de calomnii a fost publicat cu scopul de a împiedica numirea lui Adrian într-un post important. Profesorul Udrea se ținuse de cuvînt și reușise să reactualizeze proiectul, cu sprijinul direct al ministrului, care-l aprecia pe Adrian și nu-și pierduse nici o clipă încrederea în el. Dealtfel, muncitorii, toți cei care lucraseră sub conducerea lui, l-au regretat enorm. La înmormîntare au venit muncitori și de pe șantierele din țară...
- PAMFIL**: Când s-a anunțat pe șantier că a murit inginerul Costiniu, oamenii au fost foarte amărîți. Pe mine mă evitau. Unii chiar îmi întorceau spațele...
- ANCA**: Nu știu dacă îți amintești, după înmormîntare și eu te-am căutat.
- PAMFIL**: Îmi amintesc. Erați de mîină cu un băiețel de vîrstă dumneavoastră.
- ANCA**: Cu Alexandru. Am ținut să-ți strig, de față cu toți, că tatăl meu n-a fost vinovat. Și că cel care a scris articolul, și dumneata, sînteți niște mincinoși...
- PAMFIL**: Da. Erați roșie la față, bărbia vă tremura, iar privirea nu v-am uitat-o nici azi. Era atîta ură...
- ANCA**: Și-acum te urăsc. Oare îți dai seama ce-ai făcut?
- VIRGIL**: Anca, te rog, stăpînește-te! Nu ca să-l judecăm pe Pamfil am venit azi aici. (*Lui Pamfil.*) Dealtfel, dumneata poți să pleci.
- PAMFIL** (*se ridică*): Bună ziua! (*Iese.*)
- VIRGIL** (*după o pauză grea*): Ne pare rău, Mădălina, dar ăsta-i adevărul.
- MĂDĂLINA** (*gata să plîngă, dar încercînd să se stăpînească*): Un adevăr tare amar pentru mine. Pînă nu de mult, puteam să jur că tata e cel mai corect om din lume. Spune-mi, tată, cum ai putut să faci atîta rău? Și de ce atîta îndîrjire?
- LAURENȚIU** (*pornît*): Tocmai tu întrebî? Crezi că numai pentru mine am făcut-o? Dacă aș fi stat cu brațele încrucișate, mai ajungeam eu la poziția la care am ajuns? Tu habar n-ai de viață, fetițo! Vrei s-o duci bine, dar să-ți îngădui și luxul idealismului. Ai încercat vreodată să te pui în locul meu? De cînd l-am cunoscut pe Costiniu și în toți anii cît am lucrat cu el, am fost tot timpul în umbra lui. El întotdeauna pe primul loc, eu pe al doilea! (*Crescendo.*) Încă din facultate, toți erau cu ochii pe genialul Costiniu, tînăra speranță! Pe

mine, oricât eram de bine pregătît, nu mă bîgau în seamă. Pe șantier, la fel : ee spunea Costiniu era sfînt, eu trebuia doar să execut. În ziare, în reviste, era mereu lăudat, i se luau interviuri, eu, pomenit într-o frază, printre colaboratori. La conferințe, la simpozioane și colocvii, Costiniu prezenta comunicări, eu făceam parte din suită. Despre el se spunea că e o minte strălucită, despre mine, doar că sînt un inginer harnic, conștiincios.

**VIRGIL :** Vrei să insinuezi că nu era capabil ?

**LAURENȚIU :** Era. Dar nici eu nu eram lipsit de valoare. Numai că monopolul asupra tuturor soluțiilor tehnice îl avea el. Toate proiectele, toate planurile de perspectivă, purtau semnătura lui. Devenise un fel de monument viu, se făcea apel la autoritatea lui ca la clasici. Cine putea să-l conteste? Era omul cu biografie-model, prototipul eroului pozitiv. Simțeam că mă sufoc. Trebuia să ies odată din anonimul ăsta nenorocît ! Să fac ceva.

**VIRGIL :** Și-ai trecut la atac, nu pe față, ci pe ascuns...

**LAURENȚIU (ca în transă):** Altă soluție nu aveam. Costiniu era bine înfipt... Era nevoie de abilitate ca să scap de el...

**VIRGIL :** Ai scăpat.. Dar cu ce preț ?

**LAURENȚIU (trezit) :** N-am vrut să moară ! Am vrut numai să-l înlătur.

**MĂDĂLINA (ortipilată) :** Și asta ți se pare puțin ?... Oare așa ai gîndit întotdeauna ? Cum de nu mi-am dat

seama ? Spunați-mi, ce-am să fac acum ? Cum am să mă mai uit în ochii oamenilor ? (*Plînge.*)

**VIRGIL** Liniștește-te, fetițo ! Copiii nu trebuie — și nici n-ar fi drept — să răspundă de faptele și greșelile părinților. Acum, cînd știi totul, numai tu singură poți decide ce ai de făcut. Drumul pe care vrei să mergi mai departe....

**MĂDĂLINA (dintr-o dată cu vehemență) :** Drumul ? Care drum ? Pentru mine nu mai există nici un drum. Nici o ieșire...

**ANCA :** Cum poți să spui una ca asta ?

**MĂDĂLINA** Sînt fiica lui Laurențiu Lovin și asta voi rămîne întotdeauna în ochii lumii, chiar dacă unii se vor strădui să mă trateze cu îngăduință. Așa ceva nu pot îndura... Nu poți ! (*Lufindu-și grăbită haina, iese în fugă.*)

**ANCA (strigă) :** Mădălina ! (*Și ia și ea repede haina.*) Mă duc după ea, nu cumva să facă vreo prostie. (*Iese.*)

**LAURENȚIU (căt-re Virgil și Valeria) :** Uite ce-ați făcut, cu adevărul vostru ! Mi-ați alungat copilul de acasă...

**VIRGIL** Noi ? Tu ai alungat-o. Iar adevărul, mai devreme sau mai tîrziu, tot l-ar fi aflat.

**LAURENȚIU :** O să se întoarcă... Sînt sigur... Unde să se ducă ? Cine o să aibă grijă de ea, cum am avut eu ? E obișnuită să trăiască în confort, o să se întoarcă...

**VIRGIL :** În viață, nu numai de confort e nevoie... (*Virgil și Valeria ies, fără a-l mai băga în seamă.*)

## Epilog

Intr-o stație de metrou. Așezat pe o bancă mai izolată, Reporterul își notează ceva într-un carnet. Se apropie Laurențiu Lovin, în mină cu o servietă-diplomat.

**LAURENȚIU :** Permiteți ?

**REPORTERUL :** Poftim ! (*Fără să-i dea atenție, își continuă treaba.*)

**LAURENȚIU (după cîteva clipe, confidențial) :** Am o icoană pe sticlă. O piesă rară. O vind.. (*Reporterul se uită la el, surprins.*) Nu sînt bișnițar, domnule. Dumneata, îmi dau seama, nu mă cunoști. Sînt un om serios... Am fost cineva... Însă împrejurări cu totul defavorabile m-au adus aici.

**REPORTERUL** Se-ntîmplă....

**LAURENȚIU :** Am așteptat-o destul. Acum, m-am hotărît. Vînd totul. Absolut totul. Nimic n-o să-i rămînă.

**REPORTERUL :** Cui ?

**LAURENȚIU :** A ! Nu v-am spus ? Fiica mea m-a părăsit. Am rămas singur,

domnule... Și nu meritam asta din partea ei...

**REPORTERUL :** Dar de ce v-a părăsit ?

**LAURENȚIU** Tinerii din ziua de azi sînt obraznici și nerecunoscători. A avut tot, absolut tot ce și-a dorit. Că eu am trăit pe picior mare, domnule ! Și asta pentru că am muncit în viața mea. Am tras din greu. Dar acum, gata ! M-am hotărît. Vînd totul. Absolut totul. (*În șoaptă.*) Poate vă interesează ceva cristaluri. Am și-o sufragerie florentină grozavă...

**REPORTERUL (zîmbină) :** Nu, mulțumesc, nu sînt amator...

**LAURENȚIU :** Și bijuteriile le vînd. Pentru ea le-am cumpărat. Dar, dacă a fugit...

REPORTERUL : Chiar a fugit ?  
LAURENȚIU : Nici nu i-a păsarat de mine. M-a lăsat bolnav, lovit. Iar oamenii, chiar și cei pe care i-am ajutat, se fac acum că nu mă cunosc. Pur și simplu, îmi întorc spatele. Și știți de ce ? Pentru că nu mai am putere. Am rămas singur... Ca un cîine. Nu mai comunic cu nimeni. Deși am și eu ideile, părerile mele, ca orice om ! Da, domnule, ce se întimplă cu mine este o crimă... Și-n condițiile astea, m-a părăsit și ea... Spune și dumneata, avea dreptul să facă una ca asta ?

REPORTERUL (*circumspect*) : Nu cunosc împrejurările...

LAURENȚIU : Oricare ar fi fost împrejurările, un copil nu are voie să-și părăsească părinții ! Dar îi vin eu de hac ! O dezmostenesc. De la mine n-o să vadă nici un capăt de ață. Vînd totul ! (*Cu altă intonație.*) Mai am și-o colecție de timbre foarte valoroasă. Nici asta nu v-ar interesa ?

REPORTERUL (*rizînd*) : Sigur că m-ar interesa, dar acum n-am bani de investit...

LAURENȚIU : Păcat ! Vînd convenabil, să știți. Că eu sînt un om rezonabil și cinstit. N-am să iau pielea de pe oameni. Dar, oricum, comerțul își are legile lui. Nici să pierd nu pot. (*Insistent.*) Dacă vă răzgîndiți între timp, mă găsiți tot aici, la aceeași oră. Că mai am și alte lucruri de valoare... V-am spus doar vînd totul, absolut totul...

REPORTERUL (*rizînd*) : N-o să vindeti doar și țara...

LAURENȚIU : Nu-i a mea. Eu vînd numai ce-mi aparține...

(*Își face apariția Angela, care fredonează refrenul cîntecului „Angelica”. Se oprește brusc, dînd cu ochii de Laurențiu.*)

ANGELA : Ian te uită ce surpriză ! Laurențiu Lovin în carne și oase !

REPORTERUL (*surprins*) : Cum ? Dumneata ești ?... Acum înțeleg...

LAURENȚIU : Ce ai cu mine, femeie ? Mă confundzi...

ANGELA : În primul rînd, nu sînt o femeie oarecare, sînt o doamnă. Și-n al doilea rînd, nu te confund. Doar ești pe lista admiratorilor mei. (*Explicîndu-i Reporterului.*) Că eu, domnule, am avut foarte mulți admiratori în viața mea. Am o listă lungă...

LAURENȚIU : E nebuună... Vă rog să u-o credeți...

ANGELA : Nu sînt nebuună... Sînt o femeie veselă. Mi-a plăcut să petrec, să mă distrez, iar bărbații roiau în jurul meu. Și el m-a iubit, șmecherul ! Acum se preface că nu mă cunoaște.

LAURENȚIU : A luat-o razna...

ANGELA (*către Reporter*) : Nu mînt, domnule ! Că eu am fost o femeie frumoasă. Cînd intram într-un restaurant, toți întorceau capul după mine. Auzeam șoapte : „Iat-o !” Iar șeful orchestrei mă întreba ce vreau să-mi cînte. Tîna cînd, într-o seară, Laurențiu l-a luat de piept și i-a zis să mă lase în pace. Era cam gelos. Atunci mă iubea...

LAURENȚIU (*se scoală ; furios*) : Bați cîmpii ! Dealtfel, se vede că ești o zănatică. Și n-am nici un chef să-ți ascult balivernele. (*Reporterului.*) Bună ziua ! (*Iese în fugă.*)

ANGELA (*încercînd să-l rețină*) : Stai ! Nu pleca ! Lașule ! Sau vrei să mă trimiți iarăși plocon șefului tău, ca să-i faci o surpriză... ? (*Reporterului.*) Iar a fugit, șmecherul ! (*Resemnată.*) N-are decît să fugă. Că eu pe celălalt l-am iubit, nu pe el. Și o aștept pe fiica mea să-mi dea niște bani, ca să-mi cumpăr o pălărie nouă. Că asta pe care o port s-a demodat. (*Se uită în jur.*) Dar văd că nu-i aici.. Și mai am de făcut niște vizite la foștii mei admiratori. V-am spus... Am o listă lungă. Nici nu știu la care să mă duc întii... Mă întorc mai tîrziu. (*Cîntînd același refren știut, se îndreaptă spre ieșire, dar se oprește.*) Ți-a mai spus cineva că ești simpatic ?

REPORTERUL (*rizînd*) : Pînă acum, nu.  
ANGELA (*măsurîndu-l insistent*) : Ei află, domnule, că ești chiar foarte simpatic. Și dacă-ți spun eu asta, să știi că așa e. (*Încercînd să pară maiestuoasă, iese fredonînd. După cîteva clipe, din partea opusă își fac apariția Anca, Virgil și Alexandru.*)

ANCA : Scauța-ne, am întîrziat puțin. (*Dau mîna toți cu Reporterul.*)

REPORTERUL : Nu face nimic... Am avut un pic de distracție, așa că timpul a trecut ușor. Cu cine începem ?

VIRGIL : Cu Anca...

REPORTERUL : Vă văd puțin emoționată...

ANCA : Sînt chiar mai mult...

REPORTERUL : E firesc : peste cîteva ore se inaugurează tronsonul 3.

ANCA : Cu tronsonul 3, Magistrala I a metroului este gata. Și-și așteaptă călătorii. Vă rog să transmiteți exact ce spun eu, fără tăieturi... Ca invitația noastră să se audă.

REPORTERUL (*rizînd*) : Bine, bine... Chiar dacă nu le-aș spune eu, el tot vin. Spuneți-ne cîteva cuvinte despre această magistrală.

ANCA : Este așa-numita arteră est-vest, de 25 de kilometri, care va prelua din traficul urban circa 250 000 de călători, pe oră și sens. Se știe că metroul este cel mai eficient, rapid, confortabil

și sigur mijloc de transport în comun....

**REPORTERUL** Din câte am aflat, tatăl dumneavoastră, inginerul Adrian Costiniu, a propus încă în 1948 un proiect de construire a metroului...

**ANCA** Prevederile latei erau mai modeste decât ce-am realizat noi acum. El propunea trasee între 1 și 5, până la maximum 8—9 kilometri. Țara abia ieșise din război. Dar chiar și în condițiile de atunci, tata a crezut, a fost convins că metroul bucureștean se va construi.

**REPORTERUL** : Iar dumneavoastră ați contribuit direct la realizarea lui.

**ANCA** : Da, în 1948 părea un vis...

**REPORTERUL (către Alexandru)** : Dumneavoastră conduceți brigada de tineret ?

**ALEXANDRU** : Când am înființat brigada, doar trei tineri erau calificați, restul abia veniseră pe șantier. Acum, avem foarte mulți tineri, majoritatea calificați în mai multe meserii, trecuți prin școala șantierului, unde condițiile de lucru sînt mai grele decât în alte locuri. (*Zăbind-o pe Mădălina.*) Și soția mea lucrează tot în brigada de tineret. Este și ea inginer constructor, și n-ar strica să vorbiți și cu ea...

**MĂDĂLINA (către Reporter)** : Îmi pare rău că n-am putut veni mai devreme, dar azi e ziua lui Alexandru.

**REPORTERUL (Mădălinei)** : Să vă trăiască soțul și să fiți fericiți ! (*Către Alexandru.*) La mulți ani !

**MĂDĂLINA (zimbînd fericită)** : Mulțumesc !

**REPORTERUL (Mădălinei)** : Și dumneavoastră de cînd lucrați la metrou ?

**MĂDĂLINA** : Numai de trei ani...

**REPORTERUL** Probabil, imediat după absolvirea facultății.

**MĂDĂLINA** : Nu, ceva mai tîrziu. Am trecut mai întîi printr-o perioadă grea. Aveam impresia că toate drumurile îmi erau închise... Poate că vă amintiți... Chiar în ziua cînd v-am cunoscut...

**REPORTERUL** : A ! Da... (*Pauză.*)

**MĂDĂLINA** : Dar Alexandru, Anca, familia din care fac acum parte, m-au ajutat să depășesc acest moment. M-am angajat la metrou...

**REPORTERUL** Vă place munca dumneavoastră ?

**MĂDĂLINA** Foarte mult. Este domeniul în care se aplică cele mai originale soluții de construcție.

**REPORTERUL** Puteți da un exemplu ?

**MĂDĂLINA** : Da ! Cu privire la zona Titan, unde s-a aplicat pentru prima dată metoda înghețării solului. Eram în pînă vară, cînd am înfipt adînc în pămînt sondele de înghețare. Am instalat cea mai mare fabrică de frig

din țară. Un imens frigorifer, care timp de 90 de zile a transformat nisipul, apa și argila, în cremene... Abia după alte 90 de zile, pămîntul s-a dezghețat, revenind la forma inițială. Dar scuturile trecuseră, tunelul era gata.

**REPORTERUL** Apropo de scuturi... E adevărat, tovarășe Virgil Oancea, că primul scut l-ați adus din Anglia ?

**VIRGIL** : Da. În anul 1973 am fost în Anglia. Am stat acolo vreo trei săptămîni. Am mers și cu metroul lor. Poate n-o să mă credeți, dar al nostru e mai elegant.

**REPORTERUL** Ba vă cred.

**VIRGIL** : Le-am comandat un scut. Ni l-au trimis. Dar, după primul metru de pămînt săpat, n-a mai mers. Se înfunda cu nisip și cu apă. La noi, terenul e mai slab, mai nisipos. Englezii ne plăteau garanție, dar scutul nu putea fi folosit.

**REPORTERUL** : Și ce-ați făcut ?

**VIRGIL** : Am studiat schițele și, după cercetări serioase, mi-am dat seama ce modificări ar trebui făcute ca mașina să fie adaptată la condițiile terenului nostru. Bineînțeles, fără aprobarea englezilor nu puteam schimba nimic. La sesizarea noastră, a venit un reprezentant al firmei. I-am făcut o demonstrație cu sistemul nou de etanșare. Englezul a fost încintat.

**ANCA** : Avea și de ce ! Scutul mergea frumos și nu se mai înfunda.

**VIRGIL** : Inovația a fost aprobată și brevetată...

**ANCA** : Într-o revistă tehnică engleză s-a apărut schița scutului, cu noile modificări și aprecieri elogioase la adresa lui nea Virgil.

**ALEXANDRU** : Iar firma l-a invitat pe mister Oancea să petreacă o lună de concediu în Anglia.

**REPORTERUL** : Sper că v-ați dus...

**VIRGIL (rîzînd)** N-am mai avut timp. Pentru că s-a pus imediat problema să fabricăm noi înșine scuturi mecanizate.

**REPORTERUL** Ceea ce se realizează, din câte știu, la Uzinele „23 August”.

**ALEXANDRU** : În secția de care răspunde Victor. Îl cunoașteți...

**REPORTERUL (rîzînd)** : Este vorba de o colaborare tot în familie ?

**ALEXANDRU** Da... Cu tata, însă, care face mereu modificări scutului, nu-i deloc comod să colaborezi.

**VIRGIL** Lasă că Victor se descurcă destul de bine. Dar iată-l că vine, și-l puteți întreba chiar pe el.

**VICTOR (salută; adresîndu-se grăbit Ancăi)** : Băiatul vrea neapărat să-l ducem la plimbare. De două zile n-a mai fost. Crezi c-ai să ai timp azi ?

**ANCA (rîzînd)** : O să-mi fac. Du-te liniștit la treburile tale.

REPORTERUL (*către Victor*): Cîți ani are băiatul dumneavoastră?

VICTOR : Trei ani... N-ați mai fost cam de mult pe la noi. Dar, dacă-l vedeți, n-o să ziceți că are numai atât. E foarte deștept...

ANCA (*amuzată*) : Toți copiii din ziua de azi sint deștepți. Lui Victor i se pare că al nostru e genial...

VIRGIL : Și eu cred că băiatul e mult mai isteț decît cei de vîrsta lui. Seamănă cu bunicu-său, Adrian Costiniu.

REPORTERUL : Peste douăzeci de ani, cine știe ce proiecte grandioase de construcții o să facă și el. Dar, deocamdată, să vorbim de viitorul mai apropiat.

VIRGIL : Viitorul la metrou a început din februarie 1982, cînd s-a aprobat investiția pentru magistrala a II-a și tronsonul de legătură cu Gara de Nord.

MĂDALINA : Lucrările la amîndouă aceste obiective au și început.

REPORTERUL : Mai aveți deci mult de lucru...

ANCA : Da. Magistrala II va fi o arteră subterană cu o lungime de 18,9 kilometri și 14 stații, artera nord-sud, cu subtraversarea lacului Herăstrău. Cît privește ramura de legătură cu Gara de Nord, are o lungime de patru kilometri. Trebuie să vă spun că pe planșetele noastre, ale proiectanților metroulul, se și află o a III-a magistrală, și anume Gara de Nord-Obor-Pantelimon.

(*Își face apariția Angela, fredonînd același cîntec.*)

ANGELA (*cu dezinvoltura ei obișnuită*) : Anca, de cînd te caut! La magazinul

din colț au adus niște pălării de damă foarte frumoase. Vreau să-mi cumpăr și eu una. Am să-i pun și niște pene, și-o să fie șic. Ai să vezi... ANCA (*stîfnjenită*) : Asta îți trebuie acum? Pălărie cu pene?

ANGELA : Știi că eu toată viața mea am fost o femeie frumoasă și elegantă. (*Reporterului.*) V-am spus doar, domnule, cînd intram eu într-un restaurant, toți întorceau capul după mine...

VICTOR (*luînd-o de braț și încercînd s-o îndepărteze de grup*) : Las-o acum pe Anca. Îți dau eu bani să-ți cumperi pălăria. Cît îți trebuie?

ANGELA : Două sute. (*Victor, conducînd-o, scoate portofelul și-i dă banii. Fericită.*) Bravo! Nu știu cum te cheamă, iar am uitat. Dar află de la mine că ești un băiat tare simpatic. Îmi placi...

VICTOR (*însoțind-o spre teștre*) : Bine! Bine!

ANGELA : Pa, dragă, și pe curînd. O să vezi că pălăria e grozavă. (*Fericită, pleacă fredonînd.*)

REPORTERUL (*surprins*) : E chiar mama dumneavoastră?

ANCA : Da... Vorbim de prezent, de viitor, dar păcatele trecutului nu se șterg ușor. Pentru unii din noi, ele devin o veritabilă povară. În cazul meu, fiind vorba de mama, vă dați seama, că trebuie s-o port. Știi cum se spune în popor: „Flecăre om, cu crucea lui...”.

VIRGIL (*cu căldură*) : E adevărat, Anca, dar să nu ne stricăm bucuria momentului pe care-l trăim azi... Ce construim, rămîne... Și asta-i lucrul cel mai important...

## C O R T I N A